dolmuş

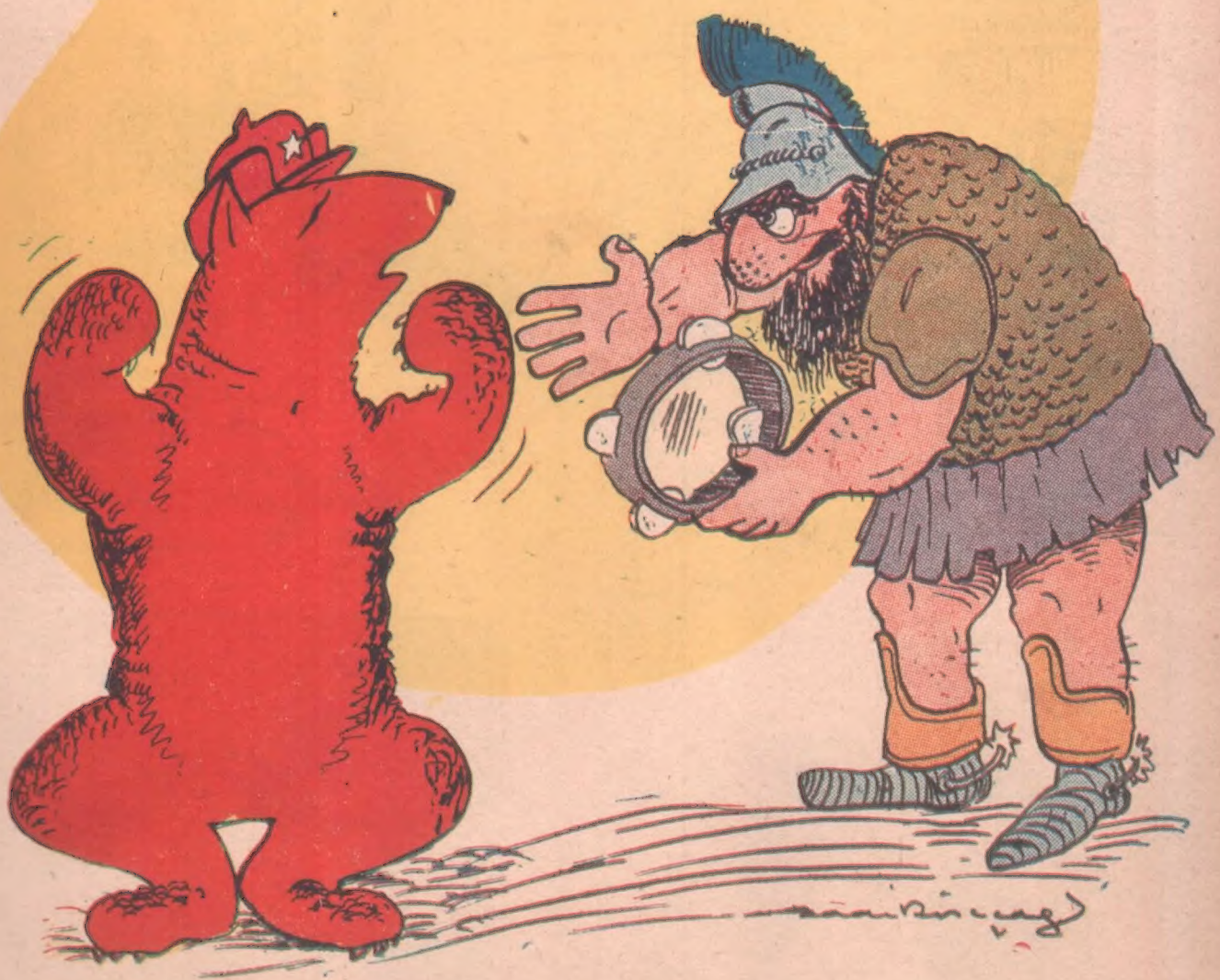

YAZISIZ

ALTAN ERBULAK – Yeni Sabah

– Gaziantepte petrol aranıyor –

NEHAR TÜBLEK – Dünya

— Daha iki kişilik yervar şoför efendi.

bit pazarı

TURHAN SELÇUK Milliyet

ŞİİRLERDEN İLHAMLAR

PASİF KORUNMA EĞİTİMİ

BİR KANAT GÖLGESİ GÖKYÜZÜNDE
ÖTESİ,
NE VARSA YERYÜZÜNDE
TOPRAK ÜSTÜNDE

MÜŞTAK ERENUS

SİYASİ MİZAH MECMUASI

dolmuş

İmtiyaz sahibi :
Çizgi Neşriyat Matbaacılık Ticaret evi adına
Osman A. Kermen
Sahipleri :
Osman A. Kermen
Turhan Selçuk
İlhan Selçuk
Mehmet Benli

Umumî Neşriyat Müdürü :
İlhan Selçuk

Bu sayıda mes'ul müdür :
Turhan Selçuk

Teknik sekreter :
Mehmet Benli

İdare :
Abdullah Serpil
İdarehane :
Nuruosmaniye, Gazi Sinan Paşa so. Gediz Han. Kat. 3
Telefon : 22 51 30

Abone şartları :
3 aylık 9 lira, 6 aylık 18 lira
1 senelik 36 lira
Ecnebi ülkelere iki mislidir

İlân şartları :
Kapak içi 320 T.L. İç sayfalar, santimi 4 T.L.

Neşredilmek için gönderilen karikatür ve yazılar iade edilmez

Dizildiği ve basıldığı yer :
Şehir Matbaası
Ankara Caddesi 48/B

Kapak Baskısı
Basın Reklâm Matbaası
Ofset baskısı :
Apa Ofset Basımevi

Sayı: 49, Fiatı 75 kuruş
5 Aralık 1956

T. Selçuk

POLİTİKACININ MACERALARI

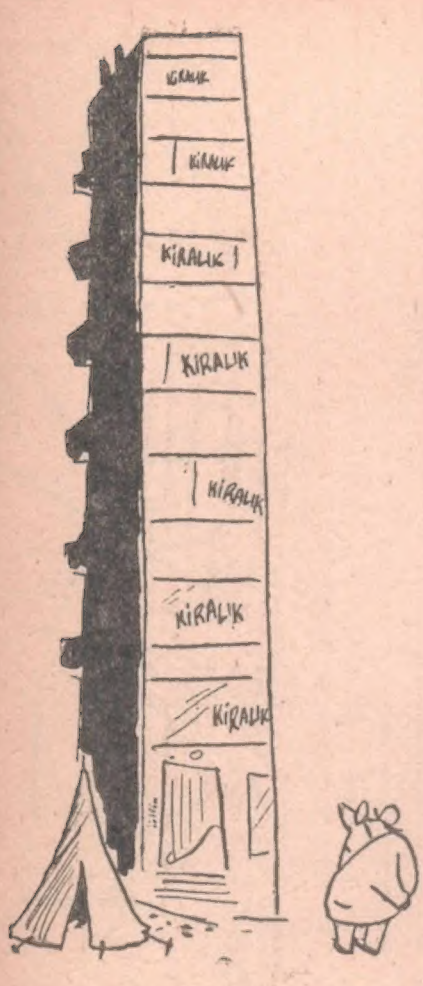

SOKAKTA KALDIK

Çok imtihanlar gördüm, çok karakola, mahkemeye düştüm, sorgunun, sualin her çeşidiyle karşılaştım ama şu evsahiplerinin, adamın zihnini çarşamba pazarına çeviren sualleri gibisine rastlamadım. Hani şaşırıp da ters bir cevap verdin mi, dilin dolaştı da ağzından bir şey kaçır - dın mı karakışta sokak ortasında kaldın demektir. Karakolda istediğin kadar ağzından bir şey kaçır, zararı yok. Mah - kemede düzeltirsin. İstersen mahkemede zırvala, temyizi var, karar tashihi var. Ev sahibi:

«Hayır veremem!» dedi mi, lâmı cimi yok, sokaktasın. Ne yaparsan, yap, kapıdan içeri adım atmak değil, göz bile atamazsın. Karakolda verdiğin ifadeyi,

«Efendim zor gördüm de söyledim. Üç gün, üç gece dokuz posta mariz yedim de verdim bu ifadeyi!» dedin mi, hâkim «İcabı düşünüldü...» diye başlar yeniden sorguya. Ama ev sahibine ağzından bir şey kaçırdın mı Noterin kontratına şıp diye geçmiştir. Bunun temyiz değil, Mec lis bile bozamaz.

Çocukların sayısı üçü bulup da bir o - daya beş nüfus sığamaz olunca:

«Çıkacaksınız! Tamir ettireceğim!» diye dayandı ev sahibi.

Ev çok... Ama ev sahiplerinin şerrin - den yanabilirsen, yanaş! Tellâl parası vermekten yolunmuş kaza döndüm.

Geçenlerde yol üstünde istasyona, dolmuşa yakın istediğimden alâ bir ev buldum. Yayan da gitsek olur diye yol parasını kiradan düştüm. Çıktım ev sahibinin karşısına «Kabul!» dedim. Tepeden tırnağa bir süzdü beni. Kiracı değil, iç güveyisi alacak sanki. «Nerde çalışıyorsun?» dedi. Söyledim.

«Maaşın kaç?» dedi. Olur a, kiranın bana ağır gelip gelmiyeceğini öğrenmek istiyor dedim. Elli lira da fazla söyledim. Sen misin söyliyen... Çöp, fener, su parası, bekçi, kapıcı ne varsa yükledi bana.

«Kabul!» dedim.

«Kaç çocuğun var?» dedi.

«Üç?»

« Kaç yaşında?»

Söyledim yaşlarını.

«Büyüğü erkek mi, kız mı?»

«Kız!»

«Mektebe gider mi gitmez mi?»

«Gider.»

«Arkadaşlarını eve çağırır mı, çağır - maz mı?

«Çağırır!»

«Olmadı!»

«Çağırmaz!»

«Ortancası sünnet oldu mu olmadı mı?»

«Olmadı?»

«Gördün mü ya! Bu da olmadı!»

«Sebep?»

«On yaşında çocuk... Bu sene olmazsa, gelecek sene sünnet düğünü yapacaksın?»

«Yapmam!» diyemezdim ya... Bu sefer de «Ben dinsize evimi vermem!» diyebilirdi.

«Yapacağım tabii!»

«Olmadı işte!»

«Neden olmasın!»

«Eşi dostu çağıracaksın! Giren, çıkan... Evin ne kapısı kalır ne penceresi... Ol - maz, veremem!»

«Canım bizim yapacağımız sünnetten ne olacak, iki arkadaşı çağırım olur bitter.

«Olmaz veremem. Zâten kızın da iki sene sonra birini takar peşine... Nişandı düğündü...»

«Canım iyi ya... El oğlu alır götürür sen de kurtulursun ben de...»

«Ya iç güveyisi girerse... Olmaz! aBşka eve bakın. En küçüğü de kimbilir ne şeytan şeydir... Duvarları çizer kapıları açar kapar. Kollarını, rezelerini oynatır yerinden. Veremem hayır!.»

«Efendim, bizim çocuklar öyle sizin bil diğiniz...

«Olmaz!»

Çaresiz başka eve bakıyım. Ev çalıştı paran olduktan sonra... Kaloriferlisinden tut, bahçelisine kadar var. Yalnız bir şartla: Ev sahibinin sözlü imtihanını atlatmak şartiyle... Yeni ev sahibim, malûm suallerden sonra çocuklara geçti:

«Ortancası mı...» dedin,

«Sünnetlidir. Geçen sene sünnet ettirdim Gülhane parkında... Allah razı ol - sun şu Demokrat Partiden... Alemdar Ocağı Fukara perver cemiyetiyle anlaş - mış...»

«Canım bana ne çocuğunun sünnetinden... Radyonuz var mı sen ondan haber ver...»

«Var efendim, olmaz olur mu... Borç harç bir tane edindik...»

«Gördün mü ya olmadı işte...»

«Aman efendim, radyonun ev sahibine ne zararı olur...»

«Ne zararı mı olur... Her radyonun bir anteni olmaz mı...»

Açık vermemek lâzımdı bu sefer:

«Olmaz! Şimdi odanın içine kullanışlı antenler takıyorlar. Eskisi gibi saçağa çıkıp da kiremit kırmak yok!»

«Evet öyle antenler var ama... Açık hava anteni gibi olmuyor ne kadar olsa... Paraziti fazla oluyor. Düğmeyi de ima-

nına kadar açtın mı, seyreyle sen curcunayı. Öbür kiracılar başını mı dinliyecek, senin zırıltını mı?»

«Hakkınız var efendim. Bâzı saygısızlar öyle yapıyor.

«Siz saygılı olmuşsunuz, çocuklar saygısız olduktan sonra... Açarlar dibine ka - dar.»

«Açmazlar efendim, ben açtırmam!»

«Olmaz efendim veremem. Ben hem radyolu, hem çocuklu kiracıya ev ve - mem!»

«Efendim satarım radyoyu...»

«Olmaz dedim mi olmaz. Beyhude ağzını yorma!»

Tabii yenisini aradım ister istemez.

Bu seferki ev, çalıştığım yere de yakındı. Öğle yemeklerini evde yiyeceğimi hesaplıyarak elli lira fazlasına tutabilir - dim. Buldum elli lira fazlasına sual, daha klasikti. Pürüzlükler son suallerde çıktığı için «Nerelisin?» sualine hiç düşün - meden:

«Buralı!» diye cevabı yapıştırdım. Oysaki buralı da sayılmayabilirdim.

«Ya!.. Buralısın demek!» diye tekrarladı...

«Hısımın akraban çok mu?» dedi.

«Çok sayılmaz!»

«Amcan var mı?»

«Var!»

«Halan?»

«Var!»

«Dayın?, Teyzen?»

«Var!»

«Tabii size gelip gidecekler!»

Tehlikeyi geç de olsa anlamıştım.

«Pek öyle gelip gitmezler! Bayramdaaan bayrama!...»

«Yetmez mi? Senede iki dini bayram. Bilmem kaç tane de millî bayram var. Halan... Amcan... Teyzen... Dayın hepsi de evli olsa çocukları; torunları... Komşuları... Ben neler gördüm kaç senedir... Gece yatısına da kaldılar mı tamamdır. Ev mi veriyorum biraya otel mi?

Olmaz arkadaş! Sen başka bir eve bak.. Hem benim evim iki odalı.. Sen, dokuz odalı bir konak tut da hısımın, akraban gelince rahat etsinler!»

Bundan da hayır yoktu. Uzaklığına, yakınlığına, ucuzuna, pahalısına bakmaman başımızı sokmalıydık. Oturduğumuz evin tahliye kararı da gelmişti karakola. Bu sefer hiç açık vermemeliydim ev sahibine. Tecrübeli bir kiracı olmuştum. Bu seferki hepsinden daha belâlıya benziyordu:

«Kaç nüfussunuz?» dedi.

«Bir köroğlu bir ayvaz!» diye dayadım cevabı.

«Ya çocuklar?»

«Bizde kalmazlar kayınpeder bakar onlara...»

Şimdi akrabalara geçecekti. Fırsat vermemeliydim.

«Zâten akraba olarak bir kayın peder var. Onunla da kavgalıyız bu çocuklar yüzünden. Hem biz buralı değiliz... Bütün akrabalar dışarıda... Çocuklara gelince: Oğlan sünnetlidir. Kızım da öyle evlenecek yaşta değil. Radyomuzu sorarsan... Bir Filips marka radyomuz vardı, sattık. Sattık da kafamız dinlendi. Ne İstanbulu dinleniyordu, ne Ankarası. Bir cayırtıdır gidiyordu. Sonra anten derdi. saçağa çıkarsın kiremitler kırılır. Çıkmazsın parazit yapar.....»

Kafeslemiştim herifi yüzü gülüyordu.

«Çok güzel» dedi, «Evin, bildiğin gibi 150 liradır kirası. Bir senelik peşin!»

«Tamam!» dedim içimden, «Bu iş de buradan kopacak!»

«Ben memur adamım!» dedim. «Veremem!»

«Hiç olmazsa altı aylık!»

«Olmaz veremem!»

«Canım hava parası istemiyorum ya... Altı aylık da olsa verdiğin yine kira...»

«Haklısın ama..... Bana altı aylık maaşımı birden vermiyorlar ki...»

«Sen bilirsin, işine gelirse!»

«Bir gireni, bir çıkanı versem, yâni iki aylık!»

«Olmaz. Ben bir senelik istiyordum ya... Sen memursun diye...»

«Teşekür ederim. Sen yine niyetini bozma. Bir senelik değil elli yıllığını bile peşin verecekler var bu memlekette. Hadi eyvallah!»

Anladım. Benim bu ev bolluğunda, başımızı sokacak bir ev bulmama imkân yok. Bilsem ki, radyoyu satıp çocuğu sünnet etmekle, soyumu sopumu toptan inkârla iş bitecek. Yatağı yorganı satar bulurdum altı aylık kirayı. Biliyorum bu sefer de başka pürüzler çıkacak. En iyisi Kızılaydan bir çadır isteyip çoluk çocuk Ok meydanına kamp kurmak!

Not:

Yanlış anlaşılmasın. Bu yazı herhangi bir banka adına ikramiyeli ev keşideleri için kaleme alınmış bir reklâm yazısı değildir.

DOLMUŞ Kâhyası

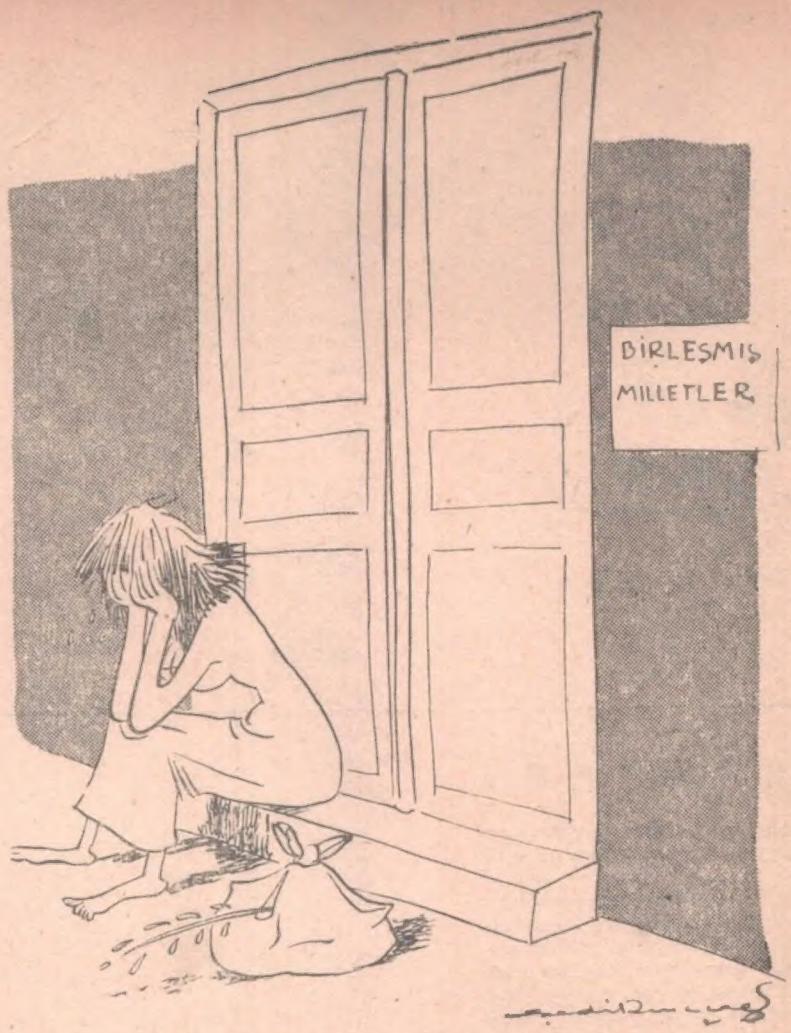

ALDATILMIŞ KADIN...

Tavuk ile Gök

THURBER'DEN

Vaktiyle küçük kırmızı bir tavuk, bir çiftlik avlusunda mısır tanelerini, küçük taşları, solucanları gagalarken kafasına bir şeyin düştüğünü hissetti. «Gök yıkılıyor!» diye haykırarak koşmağa başladı.

Hem koşuyor, koşarken haykırmasına da devam ediyordu: «Gök başımıza yıkılıyor!»

Rastladığı bütün tavuklar, bütün horoz, hindi ve ördekler, küçük tavuğun telâşına katıla katıla gülüyor, onunla alay ediyorlardı. «Ne dedin?» diyorlardı. «Ne dedin?» Küçük, kırmızı tavuk: «Gök başımıza yıkılıyor!» diye cevap veriyordu. Nihayet çalımlı bir horoz, dönüp küçük tavuğa: «Aptallığı bırak yavrum» dedi, «Bir bezelye tanesiydi başına düşen...»

Çalımlı horozla diğerleri tekrar katıla katıla gülmeğe başladılar. Yalnız küçük, kırmızı tavuk gülemiyordu.

Birdenbire, müthiş bir gürültüyle kristalleşmiş bulutlardan ve buz mavisi gökten koca, sert parçalar düşmeğe başladı ve avluda, alay eden horozla küçük kırmızı tavuk da dahil, ne kadar hayvan varsa hepsini öldürdü. Çünkü gök gerçekten yıkılmıştı.

Alınacak ders: Günün birinde gök gerçekten başımıza yıkılsa hiç hayret etmeyeceğim.

DANS ORİANTAL

PANTALONA

Dünyanın en medeni memleketi neresidir diye biz Türklere sorsalar bir ağızdan:

«İsviçre!» deriz. Eğer öyle olmasaydı «Medenî Kanun» umuzu onlardan almazdık. Medeniyet demek bir bakıma erkekle kadına müsavi hak tanımak değil mi? Meselâ erkek seçmek seçilmek hakkını haizdir, kadın da. Erkek yüksek tahsil yapacak kadın da... Erkek plâja gidecek kadın da gidecek. Erkek pantalon giyecek ama... Kadın...

Bakın, pantalon meselesine gelince iş değişiyor! Dünyanın en medeni insanı olması lâzım gelen İsviçreli, hem de İsviçre gençliği buna müsaade etmiyor işte!

İsviçreli delikanlılar pantalon giyip okula gelen kız arkadaşlarına «Çıkarın pantalonları!» demişler, «çıkarın da ropla gelin okula!»

Kızlar, bu geri kafalılığa gülüp geçmişler. Ama medenilik, kadar, erkekliğinde elden gittiğine üzülen delikanlılar telâşlanmışlar. Şu kızlara bir oyun edelim ki, demişler onlar da beğensin!

KARŞIROB

Ertesi gün bütün erkek öğrenciler annelerinin, ablalarının roplarını giyip oturmuşlar sınıfa.

Öğretmen içeri girince bakmış ki, kıyafet bakımından bir terslik var... Hemen sınıfı terketmek için kalkıp giderken delikanlılar:

«Kızlar her gün pantalon giyip gelirken ağzınızı açıp bir şey söylemediniz. Kimbilir, hoşunuza da gidiyordu belki... Biz rop giyince çileden çıkıverdiniz! Bu ne telâş!»

Bütün bu akıllı uslu sözler hocayı durduramamış. Atmış kendini dışarı!

Kadının her şeyine, kaprisine nazına, ellerinin hamuriyle erkek işlerine karışmalarına, hattâ politikaya burunlarını sokmalarına tahammül ediyorlar da bir tek tahammül edemedikleri şey var: Pantalon giymeleri!

Bir çeşit medenilik kaprisi bu! Biz kadınlarımızın çarşafına şalvarına bile tahammül ettiğimize göre... Daha mı medeniyiz onlardan acaba!

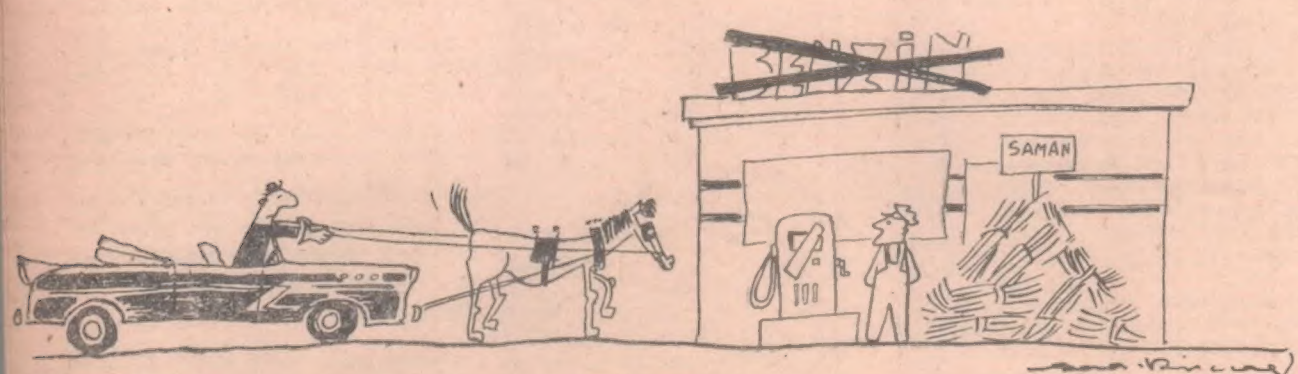

YAZISIZ

Şadi Dinççağ

BENZİN TAHDİDİNE KARŞI İŞLEYEN MOTORLAR

TORİK MEVSİMİ

Bütün yaz göllerimizde balık yetiştir-
mekten, balık yumurtası ekip balık üret-
mekten bahseden haberler, makaleler o-
kuduk. İnandık mı? İşin içinde gölde ba
lık yetiştirmek olunca, göl kenarında ka
vak yetiştirmek de gelir akla. Balık v
kavak yanyana gelince bu balık hikâyes
de yılan hikâyesi gibi uzar gider. Ya
geçer, güz gelir, mevsim kışa gider. Ka
radenizden torik akını başlar. Sank
memlekette balığın kökü kurumuş gib
yumurtadan balık yetiştirmeğe kalkanla
bu bolluk, bu furya karşısında şaşkın
dönerler. Hepsini bir düşüncedir alı
Tuzlayıp salamura yaparlar, tükenme
satarlar, eksilmez, ifadelerine göre fakî
lere dağıtırlar, bitmez, ihraç ederler, k
kü kesilmez. Ne yapsınlar, Balıkpazarın
kokutup fiatı kırdırmaktansa yallah d
nize!

Hani balık sanayiimiz doğacaktı, den
balıkları yetmiyecekti de göllerimizd
balık yetiştirecektik. Avrupaya, Amer
kaya balık gönderecektik. Topraktan g
len toprağa, denizden gelen deniz hesa
böyle denize dökmiyecektik hani?

Balıkçılar Cemiyeti, balıkçılara:

«Çıkmayın balığa!» da diyemiyor. Na
der, Milli Korunma Kanunu var.

Şimdi balıkçılarımız Karadenizden y
kalayıp Marmaraya boşaltıyor. Denizci
rin bir gemi cezası vardır. Suyu kovala
la iskeleden çekerler, sancaktan boş
tırlar. Balıkçılarımız da öyle... Karad
nizde tut, Egede salıver!

Balıkçılar, lâf olsun diye «Fazla bal
ne yapalım!» diye bir de Ticaret Vek
ne soruyorlar. Ticaret Vekili de dese
se «İşinize devam edin!» diyecek. Bun
cevabını verse verse göllerimizde ba
yetiştirmeğe kalkışanlar verebilir. So
yoruz:

«Bu elimizde kalan tonlarca balığı
yapalım?»

Ha Babam Sınıfı...

Tulum Hayri, elindeki sönük voleybol topu ile sınıftan çıktı. Öğleye helvasına maç vardı. Okulun mutfağına etle sebze getiren kamyonun şoföründen solisyon alıp yapıştıracaktı. Pencereden ona bakıyorduk. Bir iki dakika dil döktü, kafesleyemedi. Nihayet bir yirmi beşliğe sulh oldular. Bu yirmi beşlik Tulum'a tuzlu gelmişti. Topun lâstiğini çıkardı. İyice zımparaladıktan sonra yapıştırdı. Üfledi, kuruttu, tekrar meşinin içine yerleştirdi. Kendini zorlıyarak şişirmek istedi, nazik bedenini sıkıntıya sokmamak için durdu, bir kibrit çıkardı kutudan. Şoför aşçıbaşının ikram ettiği çorbaya yumulurken Tulum, kamyonun arka lâstiğine yanaştı. Elindeki çöpü hava basılan supapa dokundurur dokundurmaz «sssssss!» diye bir ses çıktı. Topun lâstiğini bu çıkan havaya tutarak taş gibi şişirdi. Tam ağzını bağlarken lâstik elinden kurtuldu. Sönen topu tekrar tekerleğe yaklaştırdı.

Ders zili çalmış, Piyale Kemal hepimizi pencerenin önünde yakalamıştı. Onu görünce birer sıraya iliştiverdik. Ama Piyale, kendisini ayakta, arkamız dönük karşıladığımız için köpürüyordu:

«Düpedüz edepsizlik yaptığınız!» diyordu. «Hepiniz arkanızı dönmüş karşılıyorsunuz hocayı. Edebiyat, biraz da edep terbiye demektir. Sıradan kıracağım ikişer notunuzu!»

Her ders böyleydi Piyale...

Dersin yarısını hitabet örnekleri vermekle geçirir, lâfı döndürür dolaştırır, Hâşim'e teslim ederdi. Ama bugün Hâşim'i bile gözü görmüyordu. Kızmıştı fena halde. «Kopyacılık, yalancılık sizde. Düzenbazlık sizde...»

Tam bu sırada kapı üç kere vuruldu.

«Giri Şarlatanlık sizde, sahtekârlık sizde...»

Gözü Tulum Hayri'ye iliştı:

«Nerden geliyorsun efendi bu saatte?»

Tulum Hayri:

«Efendim, revirdeydim, doktor bekledim. Karnım ağrıyordu da...»

«Git... Muavinden kâğıt getir!»

«Efendim mua...»

«Defol!»

Tulum Hayri bize sinsice bir göz attıktan sonra çıktı. Çok geçmeden sınıfa geç girenlere verilen bir kâğıtla girdi. Elindeki pusulayı uzattı.

«Otur!»

Bıraktığı yerden başladı Piyale:

«Kopyacılığın her çeşidini bu sınıfta gördüm. Bir ders önce sıfır alanın kâğıdına bakıyorum bir ders sonra tam onluk kâğıt... Hani geçen ders yoklama kâğıdımızın altına, «Namussuzum kopya yapmadım diye yazacaktınız!»

Hep birden cevap verdik:

«Yazdık efendim!»

Defterini çıkardı:

«412 Ali!»

«Kalk ulan Domdom!» dedik.

Piyale Kemal:

«Neden yazmadın?» dedi.

«Neyi efendim?»

«Namussuzum kopya yapmadım diye yazacak değil miydin?»

«Haberim yoktu efendim!»

«Eğer bu yemini de yazsaydın on alacaktın...»

«Şimdi?»

«Sıfır!»

Defterinden bir iki sayfa daha çevirdikten sonra yüksek sesle okudu:

«Şakir 442!»

«Sen de öyle! Kâğıdın altına yazmamışsın yemini! Sana da sıfır!»

Biz bir şeyler anlar gibi olmuştuk. Yazılıda Şakir önde, Domdom arkada oturmuşlardı. Domdom, Şakir'e:

«Ulan Kalem!» dedi, «Yaktın beni!»

İkisinin kâğıtları tıpatıp aynıydı. Kalem Şakir, yemin cümlesini unutmuş, Domdom Ali de tıpatıp kopya ettiği çin bu cümleyi yazmamıştı. Ama Piyale kopyanın farkında değildi, aklı yemindeydi. Şakir:

«Yemini sözlü olarak yapsam olmaz mı?» dedi.

«Olmaz!»

Eğer Domdom'la Şakir bu ders arka arkaya otursalardı belki bir şeylerden pirelenebilirdi. Rastgele oturduğumuz için Şakir bir uçta, Domdom bir uçtaydı. Ali'ye:

«Kalk derse!» dedi.

Çaresiz kalktı.

«Bana Hâşim'in şiirini anlat, ama içinde tül perde geçmesin!» dedi.

Domdom:

«İmkânsız efendim, anlatılmaz. Hâşim demek tül perde demektir. O tabiatı...»

Piyale Kemal, Tulum Hayri'nin kürsüye bıraktığı kâğıdı eline almış inceliyordu. Gözlüğünü düzeltti, tekrar baktı. Sonra Tulum Hayri'ye hışımla:

«Kimden aldım bu kâğıdı?» diye çıkıştı.

«İdareden?»

«Bu imza kimin?»

Tulum bocaladı:

«Efendim» dedi, «Benden şüpheleniyorsanız namussuzum ben atmadım!»

«Peki, kim attı?»

«Ben hademeye verdim, bilmiyorum!»

«Çağır şu hademeyi!»

Tulum kalktı, kapıyı açtı, sınıfın önünde cam silen hademeyi çağırdı. Hademe şaşkın şaşkın içeri girdi. Piyale, elindeki kâğıdı burnuna uzattı:

«Kim attı bu imzayı?»

Hademe hiç tereddüt etmeden:

«Ben!» dedi.

Sonra çenesinin ucuyla Tulum'u göstererek:

«Nah bu efendi geldi. Ben temizlik nöbetçisiyim dedi. Bu salonun camlarını tüm sileceksin... Silerim dedim. Peki sileceğine dair at imzanı şu kâğıdın altına dedi... Attım. Bir kusurum mu var. Pırıl pırıl ettim camları. Bir de kuru bezle aldım mı...»

«Adın ne senin?»

«Mahmut!»

Dersin başından beri tuttuğumuz makaraları koyuverdik. Hademe de ne olduğunu bilmeden gülüyordu. Piyale bir sınıfa bakıyor, bir hademeye bakıyordu.

TULUM KAMYONUN ARKA LÂSTİĞİNE YANAŞTI

Nihayet o da tutamadı kendini. Kürsünün üzerindeki kâğıdı parça parça edip hademenin eline verdi:

«At şunu çop tenekesine!» »

Sonra kaçırdığı dizginleri eline almak için Domdom'a:

«Anlat!» dedi.

«Neyi efendim?»

«Hâşim en çok neyi sever?»

«Neyi mi efendim... Hamur işini. Tatar böreğine bayılırmış!»

«Şiirde diyorum, şiirde...»

«Şiirde mi efendim... Tül perdeyi...»

Sonra kulaktan dolma öğrendiğimiz, bülbülün etiyle sesi tekerlemesine geçti. Bitiremeden zil çaldı. Bahçeye indik.

Şoför mutfağın önündeki kamyonun arka tekerleğini kriko ile kaldırmış, iş lâstiğini çıkarmıştı. Önünde su dolu bir leğen vardı. Lâstiği daldırıp çıkarıyor, delik arıyordu. Çevirdik etrafını:

«Kolay gele!» dedik. Bütün Hababam sınıfının bu şoföre hıncı vardı. Kaç kere öteberi ısmarlamıştık, terslemişti bizi. Tulum Hayriden de bir yirmi beşlik almıştı topum lâstiği için.

«Patlak mı var!» dedik.

«Kaçırıyor!»

Lâstiği suya daldırıyor, kulağına getirip dinliyordu. «Nasıl olur bu...» diyordu «Taş gibi şişirmiştim sabahtan, yastığa dönmüş. Kaçırıyor namussuz... Ama neresinden?»

Tulum Hayri:

«Memeden kaçırmasın sakın!» diye alay ediyordu.

Voleybol topunu taş gibi şişirmiş, hademe odasına bırakmıştı. Şoför boyuna söyleniyordu:

«Tu Allah kahretsin... Daha yeni de aldım bu mereti. Yatık malmış. Gazeteler boşuna yazmıyor! En iyisi yine eskisini takmak. Tam on sekiz yaması vardı ama yine de kaçırmazdı. Yenisini aldık da halt ettik!»

Gıcır gıcır lâstiği sandığa soktu, onsekiz yamalıklı lâstiği geçirdi tekerleğe...

STEPNE

Fıkaraya sadaka vermeyen bankaya para yatıramaz. **Cüzdan**

Saçma doğru olsaydı, doğru saçma olurdu. **Belki de**

Bunda gülecek ne var? **Lâtife**

Ondan sonrasını hatırlamıyorum. **Suçlu**

Sizi benden başka kimse daha iyi anlayamaz. **Ayna**

Doğum tarihleri ve anaları bir olan iki çocuk ikizdir. **Jinekolog Fatma**

Çok konuşan az susar. **Lâf**

Memurun bulunduğu yerde bordoro da bulunur. **Maaş**

Çiğneyemediğin lokmayı yutma. **Tulumba tatlısı**

Dikkat yaya geçidi. **Piyade**

YAZISIZ

YAZISIZ

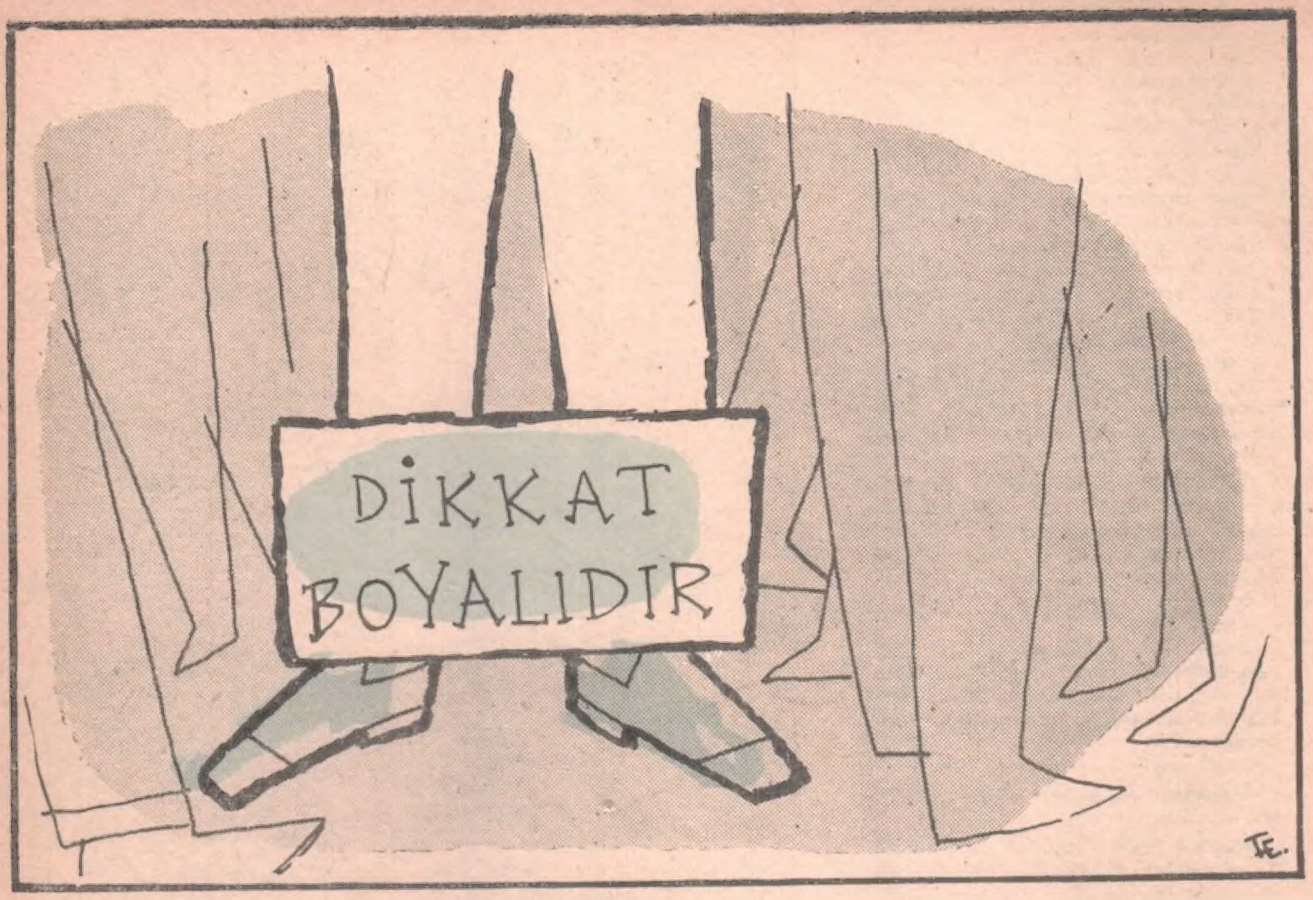

YAZISIZ

KURTARMA YURDU MU?

Üstad Refik Halid Karay, Yeni İstanbul'daki bir fıkrasında, Şehir Tiyatrosu sanatçılarının korunması için Şehir Meclisinin dikkatini çekiyor. Karay şöyle diyor:

«Bu tesisler korunmağa ve daha iyi bir talimatname ile geliştirilmeğe müsait ve lâyıktırlar.»

Bunun tersini düşünmek kimsenin aklına gelmez. Yalnız Karay'ın gerekçesi hem zayıf, hem de tuhaf. Bu tesisler daha iyi bir talimatname ile geliştirilmeğe neden müsait ve lâyıktır? Karay bunun nedenini fıkrasının başında şöyle açıklıyor:

«Piyeslerin mahiyetinden ziyade, oynayanların fevkalâde gayret ve muvaffakiyetlerinden dolayı Şehir Tiyatrolarımız bu yıl İstanbul halkını memnun bırakmaktadır. Şimdiye kadar sahneye konmuş beş eserin hepsinde de sanatkârlar, yalnız seyircilerin değil, pek müşkülpesent davranan sayın tiyatro münekkidlerinin de takdir ve bazan hayranlığını kazandı.

Aksaray bölümündeki telif piyes, aktris ve aktörlerinin yıpratıcı himmetleriyle kendisini kurtarıyor. Aynı görüş «Gizli Anne» piyesi için de söylenebilir; bunu da değerli iki kadın sanatkâr; yapılamıyacağı yapmak suretiyle mükemmelen sürüklemektedirler. «Yeni Tiyatro» nun ilk piyesini de yine oynayanlar pek sevimli hale sokmuşlar, ince mânalı bir komediye benzetmişlerdir. Yeni Tiyatroda temsiline başlanmış olan «Ben Çağırmadım», aslındaki yarı ciddî şekilinden uzaklaşmış olmasına rağmen ve belki de bu sebepten dolayı küçük bir şaheser oluvermiştir. Sebebi yine en büyüklerinden en küçüğüne kadar sanatkârlar tarafından sarfedilen emektir; nadirattan bir temsil vücude getirdiler.

Oynanılan eserlerden ziyade, oynayan sanatkârlarımıza borçlu olduğumuz o başarılara...»

Bu açıklamadan anlaşıldığına göre Şehir Tiyatrolarında oynanan piyesler on para etmez. Etmez ama, bereket bizim sanatçılarımıza. Uğraşa didine o on para etmeyen piyeslerden ortaya birer şaheser çıkarıyorlar. Hattâ sırasında, aslında ciddî olan piyesleri bile gülünçleştirip ondan küçük bir şaheser çıkarıyorlar. İşte bu fedakârlıklarına karşılık da, onların lâyık oldukları gelişmeye uygun yeni bir talimatname hazırlanmalı imiş.

Peki ama dünya üzerinde güzel, iyi, dört başı mâmur, oynanmağa değer piyes kalmadı da mı, böyle kıtıpıyoz piyesleri oynamak zorunda kalıyorlar? Metelik etmeyen piyesleri seçip seçip de bizim zavallı Şehir Tiyatroları sanatçılarının yırtınmalarına, o piyesleri ayakta tutmak için fedakârlık yapmalarına sebep olanlar kimlerdir?

Bu tiyatrolar Belediyenin olmasa da özel bir kuruluş olsaydı, değil gelişmelerine uygun bir talimatname hazırlamak, tam tersine kötü piyes oynamanın cezasını çeker, güme giderlerdi.

Haydi diyelim ki telif piyes yok — o da var ama, iyisini kabul etmezler — dünya şaheserlerine, klâsiklere, modernlere ne oldu?

Refik Halid Karay, sözün Türkçesi sanatçıların hayat seviyelerini yükseltmek diyorsa haklıdır. Bu kötü piyesleri seçen heyetten kesip, bu kötü piyesledden «küçük şahaser» ler yaratmak için yırtınan sanatçılara vermeli. Acaba Karay da, sakın bu kötü piyesleri seçenler arasında olmasın...

Hem bu kadar fedakârlığa ne lüzum var, onu da anlamıyoruz. Bizim fedakâr sanatçılarımız bellibaşlı piyeslerdeki rollerin tam hakkını versinler hele, biz onlardan fedakârlık, metelik etmez piyeslerden «küçük şaheser» ler yaratmak için terlemelerini istemiyoruz.

Şehir Tiyatroları zavallı piyesleri kurtarma yurdu mudur?

İ S T İ K B A L İ M İ Z G A R A N T İ

Bizim kadar istikbalini garantiye almış, bizim kadar yarınından güvenli başka insanlar olabileceğini hiç sanmıyorum. Ne Amerika halkı, ne Avustralyalılar, ne şunlar, ne bunlar. Hiçbir memleket halkının istikbali bizim istikbalimiz kadar güvenli olamaz.

Bunun böyle olduğunu siz de bilirsiniz ya, ben yine tekrarda fayda vardır diye, istikbalinizin garantide olduğunu size hatırlatıyorum.

Bana inanmayan olursa, gazeteleri açıp ilânlara baksın. İşte bir ilân:

İSTİKBALİNİZDEN KORKMAYIN

MOK temizleme tozu istikbalinizi garanti altına alıyor. Mok temizleme kutularının üstünde markaları kesip saklayın. Sonra bunlardan on tanesi birikince aşağıdaki adrese yolayın. Noter huzurunda yapılacak keşidede büyük ikramiye

10.000 T. L.
Ayrıca 100 kişiye
200 er lira

Şu sıfırlara bakın, insanın gözünü döndürüyor. İstikbalinizi garantiye almak için boyuna bu temizleme tozundan alın. Onar onar yollayın. Baktınız olmadı, Yahut o tozu beğenmediniz. Hemen,

— Eyvaaah, benim istikbalim ne olacak? diye dövünmeye başlamayın. İşte o ilânın üstünde başka bir temizleme tozu ilânı var. O da istikbalinizi garanti altına alıyor. Beş kutudan işaretli yerleri kes gönder, bir kişiye 50 bin, ayrıca 20 kişiye de biner lira çıkıyor.

— Ben bekâr adamım, temizleme tozunu nereme süreyim? demeyin.

— Ya benim istikbalim ne olacak? diye kötümser olmayın. Bakın karşıda bir ilân var:

SONER reçelleri, marmelâtları, salçaları, meyva suları. Beş kutu Soner'le istikbaliniz aydınlanır.»

Gördünüz mü, alın beş kutu Soner, kesin kapalarını gönderin. Hile yok. Notam 300.000 lira ikramiye dağıtıyor.
ter huzurunda kura çekilecek. Lâf değil,

Baktınız o da olmadı, varsın olmasın. İstikbaliniz yine de sigortalıdır. Baksanıza şu ilâna:

Çamursun makarnaları sizi yarın endişesinden kurtarıyor.

İşte bu kadar... Artık istikbal korkusu kalmadı.

— İhtiyarlayınca bana kim bakacak, kenarda köşede on kuruşum yok! demeyin. On paket makarna alırsınız, içini yersiniz, dışındaki kâğıdı çöp tenekesine atacağınıza fabrikasına yollayın. O da tam 250 bin lira dağıtıyor.

— Bana makarna dokunuyor! dediniz. Tamam, o zaman PIR PIR pirinci alın. Alt tarafı beş paket Pır Pır pirinciyle istikbal korkunuz kalmayacak.

— Efendim, pilâv göbek yapıyor. Şimdi ben Pır Pır pirinci almıyorum diye istikbalim karanlık mı kalsın?

Yooo... Kim demiş? Siz gazetelerdeki ilânları okursanız elbette istikbaliniz de, kalaysız tencerenin kıçı gibi kararır. Baksanıza ilân ne diyor:

TIRRRR SABUNLARI sizi istikbal endişesinden kurtarıyor. Size bir servet kazandırıyor.

Nasıl, tamam mı? Beş on paket Tırrr sabunu al, ister yıkan, ister sabunları at, ama ambalâj kâğıdını sakın atma.

Sen sabun da kulanmıyorsun. Olabilir ya. Yine de istikbalinden ümidini kesme.

Bir Millî Piyango biletiyle servet kazanabilirsiniz. Üç gün sonra çekilecek bir biletle ufkunuzda istikbal güneşi parlayabilir.

Buna ne buyrulur? Var mı diyeceğiniz? Diyelim ki çok huysuz, geçimsiz bir adam olduğunuzdan sırf bir çıban başı koparmak için yine mızıkçılık ettiniz,

— Ben öyle istikbalimi lotarya torbasındaki kadere kısmete bırakmam! dediniz.

Yoooo.. Yağma yok. Siz kendi canınızdan bezmiş olsanız bile, biz sizi bırakmayız, ille istikbalinizi garantiye alırız. İşte ilân:

BANKAMIZDA açtıracağınız 150 liralık bir hesapla istikbalinizi temin edebilirsiniz.

Ne istiyorsunuz? Ev mi, apartman mı, arsa mı, para mı? Hepsi var.

— Peki ama, ya benim çocuklarımın istikbali?...

Pekâlâ bayım, o da var. YARIN SİGORTA'ya yatır ayda 25 lira, kızının [illegible] yizi, oğlunun tahsili, karının istikbali [illegible] rantiye girsin.

Paşa gönlünüz bunu da beğe[illegible] [illegible] tikballerini temin ediyorlar. Bugün 25 kuruştan leb-i derya arsalardan alanlar isballerini temin ediyorlar. Bugün 25 kuruş ama yarın cancağızın isterse, elini öpene 250 liradan sat...

Yâni şu memlekette isteseniz de is[illegible] meseniz de, istikbaliniz metazori g[illegible] tiye alınıyor demektir. Ama siz [illegible] bunlardan yararlanmıyorsunuz, yâni temizleme tozu, sabun, piyangolu zeytinyağı, ikramiyeli gömlek, kelepir arsa, millî piyango, makarna, pirinç almıyorsanız, bankaya, sigortaya para yatırmıyorsanız o zaman,

— Vay istikbalim!... diye vızıldayıp durmayın. Siz,

— Ben ille de sürünmek istiyorum! derseniz, herkes size ne yapabilir? En iyisi kaldırıp kendinizi Sarayburnundan aşağı atın...

Metin Gökçe

YAZISIZ

YAZAN::

SUAVİ SÜALP

ÇİZEN:

TÜRHAN SELÇUK

Müşteba bey Çamlıcadaki kâşanei zâtiyesinin şâhane balkonunda hem menazırı Dersaadeti bahriyeyi seyir ediyor hem de mütelezziz oluyordu. Vakit bir rengi hâlegâhtı. O böyle hemdem olurken içeri hemşiresi Dürnihal hanım duhul etti «duhul tarihi 14 Mayıs 1317».

— Oh sevgili biraderim kendinizi ne kadar gurubu İstanbula feda eylemişsiniz.

— Eh ne istimal edelim. Vakti kerahatte böyle icap ediyor. Servet daha gelmedi mi?

— «No se qui lamour a Yeşil konak» hâni şüpheyi şahsiyem Servetin aleyhinde. Bir hissi mâşuka ihtimali var. Bira-

Sevdayı kalbi şemi? Kelâmınızdan bu mâna inşilcam eyliyor. Bencidir.

Onlar böyle hasbihal eylerken. Romanı mızın eşhası erkişisi. Yâni Evkafta nehal islâm kalesinde kâtibi hususi olan Servet Bey Kısıklıdan kâşaneye doğru istikamet eylemekteydi.

— Ah ah ciğergâhım, nazu mizacım, servi bülendim, lennemin tenana estapeta püf.

Şu aşk-ı muhabbet Bak Servet seni ne sureti istimal etti. Bir kaşı keman ciğergâhını mesti harap etti. Yaaa işte böyle. Yandım ah Semiha ah vah vah vah. Şekerli bir.

Ne yapalım gönül bu, işte Servet böyle Yeşil köşkün biricik kızı Semihaya yanıp tutuşurken, Semihanın pederi asilânesi Musullu Ama Şevket Bey Semihanın izdivacı bedeni hakkında zevcesi Şivekâr hanımla mükâlemedeydi.

— Evlâdının saadeti halâsı için Apti Paşanın sağlık buyurduğu dilaver hakkında teenni eyledim. Herifin has kaydı emlâki şahsiyesi Aksarayda iki fırın varmış. Eh ne ola ekmek her nimetin unsurudur. Senihayı bu zata vermek izdivacı münasip olur.

— Ah beyciğim. Hiddet buyurmıyacağınızı bilsem iki kelime de ben lütfederdim. Biraz daha düşünsek.

— Kat'iyen ve katibeten hâşâ... Ben kararımı verdim. Seniha o zatın haremi olacaktır.

Harem - Salacak.

— Siz nasıl tensip ve tenzil ederseniz. «o zamanda kadınların lâfı dinlenmezdi. Ne iyi değil mi?»

Bütün bu vukubulan hâdisei alleden bihaber olan Semiha. pencereden yavaş yavaş konağın önünden transit geçen Servet beyi kalbi heyecanından zor seyreyliyordu. Camlar nefesi aşkından buğulanmıştı.

— Ah Serveticiğim şu boya bosa bak. erkek değil âdeta bir heykeli mucize. Yan kalbim bu sevda ile kebabıtas ol. Penani maşukânın şu anda sana «reparde» ettiğim. «Seniha fransızca okuduğundan arasıra kullanır bilsen heyecanı suurumdan düşüp bayılırdım.

Servet konağın önünde nazarlarını Senihanın odasının penceresine gezdirince Seniha ile pür dikkat kendini hayran seyreden sevgilisini görünce şu şiiri istimal eyledi.

Ey ziynesli men zeyna pür len
Zürre i ati şenaimi nani zelmen
Kerimel lüp dürnazenin çehnen.
Kerimel delar muziken zehren.

Kavaiti arabiden okuduğu bu şiirden sonra Servet Bey göğsündeki gülü önce kokladı sonrada Senihaların bahçesine attı.

— Sana ey canımın cani bir gül değil. Bin gül feda olsun. Adiö — Devamı var.

GELECEK SAYI, SERVER BEYİN BABASI MÜÇTEBA BEYİN KONAĞINDA YAPILAN MUSİKİLİ, İÇKİLİ YEMEKLİ ÂLEM

YAZISIZ

Gezginci Şövalye

DONKİŞOT İSTANBULDA

GEZDİREN LATERNA CEMİL

BEYGİR KASAPLARINA KARŞI

Yanımızdan hızla geçen eski model bir Fort, Rosmant'ı ürkütmüştü.

«Kaç senedir alışamadı bu beygirsiz arabalara» dedi, «Ürküyor mübarek hayvan. Üzerinde benim gibi ünlü bir binici olmasa çoktan tepetaklak giderdi!»

«Haklısınız şövalyem!» dedim.

«İstanbul'da da ünlü biniciler var mı?»

«Kalmadı şövalyem! Şimdi ata sütçülerle, sünnet çocukları biniyor!»

«Peki şövalyeler neye biniyor?»

«Cadillac'lara. Yalnız Kasım Gülek'in bir eşeği var.»

«Cadillac'ı yok mu?»

«Olsa da binemez. Adam çiğnetiyor!»

Arkamızdan gelen otobüsün şoförü başını çıkarıp bağırdı:

«Destur babalık! Bu yolun birazını da bize bırak!»

Babalık kelimesini «asil şövalyem» kelimesiyle değiştirerek tercüme ettim. Tabii sözü «geçmemize müsaade buyur» haline soktum.

«Geçebilirsin, müsaade ettim!» diye mızrağını yol boyunca uzattı. Bu asil jeste otobüs yolcularından biri hiç de nazikçe olmayan bir kahkahayla cevap verdi:

«Yuuu enayi! Film çeviriyor!»

«Ulan müze bekçisi görmesin atar enayiyi içeri!»

Şövalyemiz onlara mukabele edebilmek için bana:

«Ne söylüyorlar?» diye sordu.

«Şu gördüğümüz kahraman, şövalyelerin en asili!» diyorlar. Hemen yutmadı:

«Ama şövalye geçmedi sözün içinde.»

«Ha şövalye mi... Bizde şövalye enayi demektir. Onlar da enayi dediler!»

«Enayi... Çok güzel, çok âhenkli kelime... Türkiye'de bulunduğum müddetçe ben de şövalye karşılığı enayi diyeceğim. Sen de öyle söyle!»

«Başüstüne asil enayi!»

«Yakışıyor değil mi?»

«Yakışmaz olur mu?»

«Demek sizin enayiler ata binmezler?»

«Evet enayilerin enayisi, Pakartlara, Kadillak'lara binerler.»

Güneş iki mızrak boyu yükselmişti. İstanbul surlarına oldukça yaklaşmıştık. Nedense Fikret'in Sis'inden bâzı mısralar geldi aklıma. Yüksek sesle okudum:

«Katil kuleler, kal'allı zindanlı saraylar!» diye bitirdim.

«Tercüme et!» dedi.

«Asıl enayim!» dedim. «Bildiğim Şişhane Yahudicesi bu mısraları çevirmeye elverişli değildir. Eğer Viktorya okur yazar bir kız olsaydı, İspanyolcam şüphesiz daha farklı olacaktı!»

«Söyle bana!» dedi, «Sizin Fatih İstanbulu kaç günde fethetti?»

«52 günde!»

«Ben kaç günde fethedeceğim?»

«Belli olmaz, işi bilir!»

«Bir günde...»

«Belki bir saatte!»

Ama biz o atlı, ben yaya akşam olmuş, surlara bile varamamıştık. Rossinant yerinde saymağa başlamıştı. Ayakları geri geri gidiyordu. Benim açlıktan imanım gevremişti. Başım dönüyordu.

Ben Donkişotu kışkırtmak için:

«Asıl enayim!» dedim, «Kale kapıları kapanmadan girelim şehire!»

«Kale kapıları kapalı ise şu mızrağım hakkına bir dakikada açtırırım!»

Enayiliği kabarmıştı. Atın sıska karnını mahmuzladı. Rossinant'a değil mahmuz, mızrağını soksa kımıldayacak hali kalmamıştı.

Hava adamakıllı kararmıştı. Gece yarısına doğru Edirnekapı önlerine varabildik. Surları görünce Rossinant'ın dizginlerini çekti. Çekmeseydi yine duracaktı.

«Sinyor Cemil!» dedi. «Bak bakalım, hendekler dolu mu?»

Eskiden bildiğim için «Boş» dedim.

«Olmaz böyle» diye tersleşti, «Keşfe çıkacaksın, rapor isterim»

Surlara doğru bir kaç adım attım, Karşıda bir sur yıkıntısının dibinde nokta kadar bir ışık yanıp sönüyordu:

«Görüyor musunuz şu ışığı?» dedim.

«Evet, görüyorum!»

«Ne olabilir acaba?»

«Ya bir nöbetçi feneridir, ya da... Sur mazgalından sızan ışık...»

Sonra beni cesaretlendirmek için:

«Haydi aslanım, göreyim seni! Nöbetçiyse atıl üstüne!»

Ben sürüne sürüne ilerledim. Bir kayanın arkasından iyice görüyordum artık: Tam üç kafadar esrar çekiyorlardı. Gördüğümüz ışık da esrar sigarasının ışığı... Bir de arkama baktım ki bizimki tepemde dikiliyor. Mızrağını onlara çevirerek benim bile anlamadığım bir İspanyolca ile meydan okumaya başladı. Keşlerde çoktan şafak atmıştı. Ellerini kaldırarak teslim olmuşlardı. Bu kalkan ellerden birinde hâlâ sigara bir câmi buhurdanı gibi tütüyordu. Yavaşça aldım sigarayı, iki kâğıtlı değil, üç kâğıtlı, dört kâğıtlı idi. Dayanamadım, taaa iliklerime kadar bir nefes çektim.

Donkişot:

«Ne yapıyorsun gafil!» diye gürledi, «Al bellerinden kılıçlarını!»

Aradım, tırnak çakıları bile yoktu. Üçü de dalgaya düşmüşlerdi. Ben de onlardan aşağı değildim. Bir nefeste dünyam değişivermişti. Şu karşımdaki asil zat, şövalyeler şövalyesi Donkişottu. Ben de onun sâdık uşağı: Şanso Panso...

Ya bu üç adam... Onlar da zaptettiğimiz şatonun muhafızları... Elimdeki sigara boşuna yanıp gidiyordu. Bir nefes daha aldım. Sonra uzattım efendime.

«Bir nefes de siz alın asil Donkişot dö la Manş. Bir nefes de siz alın da taaa ortaçağın tam ortasına dönelim. Bizim gibi kahramanlar ancak ortaçağa yakışır. Bu kömür, benzin ve atom asrından ortaçağın romantizmine dönelim»

Bir nefes de şövalyeler şövalyesi Donkişot çekti. Hepimiz Rossinant hariç ortaçağa dönmüştük.

«Asil Donkişot!» dedim, «Rossinant da burada kalmasın, onu da getirelim ortaçağa!»

Zavallı Rossinat'ın değil ortaçağa gidecek, bir adım atacak hâli yoktu.

«Ne yapalım da [illegible]»

«Kolay!» dedim, «Çek sigarayı, üfle burnuna!»

Dediğimi yaptı. Rossinant'ın gözleri ümitle, hayâlle karanlıkta bile parlamağa başlamıştı. Hepimiz hazırdık. Donkişot verdi kumandayı:

«İleri!»

Halbuki: «Geri!» demesi lâzımdı, ağız alışkanlığı.

Başta Donkişotla Rossinant, arkasında da ben ve benim arkamda da üç gönüllümüz yürüyorduk. Tam köşeyi dönerken ellerinde palaları, üç kale muhafızı çıktı karşımıza. Her biri domuz gibi beslilydi. Şövalye temiz bir İspanyolca ile:

«Eller yukarı!» dedi. Bir şey anlama[illegible]

O sırada farkına vardı ki ayakları bağlı bir at da yerde yatıyordu. Donkişot atı görünce dayanamadı:

«Bu at hangi şövalyenin atı? Sahibi nerede?»

Ben de bu korkak muhafızlara tercüme edecektim ki Donkişot boyuna söyleniyordu:

«Yoksa şövalyeyi de mi kestiniz? Eğer bu alçaklığı irtikâp ettiyseniz, sizi mızrağımla delik deşik edeceğim!»

Sonra bana döndü:

«Ne duruyorsun, alsana ellerinden palalarını. Bize saldırmalarını mı bekliyorsun?»

Haklıydı. Ben üzerlerine yürüyünce palaları attıkları gibi kaçtılar.

«Çöz şu hayvanın ayaklarını!»

Çözdüm. Ama hayvanın ayağa kalkacak mecali yoktu. Üç kişinin de yardımiyle kaldırdık ayağa...

Bizim gönüllülerden biri:

«Bunlar» dedi «Beygir kasabıydı... Beygiri keşip koyun eti niyetine satacaklardı.»

Münasebetsiz herif, dalgamıza taş atmıştı ama, bizimki bir taşla, iki taşla dağılacak dalga değildi.

«Sen karışma!» dedim, «Nihayet sen bir esirsin!»

Donkişot:

«Sinyor Cemil!» dedi, «Bugünden sonra sen de bir sipahisin. Bu atı sana kahramanlık hâtırası olarak armağan ediyorum!»

«Sağol şövalyem!» diye huzurunda eğildim. Ama beygiri sırtımda taşıyacak halim yoktu. Şövalye ikinci emrini verdi:

«İleri! Bütün beygir cellâtlarına ölüm!»

Sonra meşhur İspanyol yeminini yapıştırdı:

«Palavra!»

(Devamı var)

Gelecek sayıda şövalyeler şövalyesi Donkişot surları aşarak şehre giriyor.

HER HAFTA

Arkadan bakıldığı zaman insana 18 - 19 yaşlarında gösteren, önden bakıldında ise 30 u ferah ferah geçmiş olan, gözlerinde yazın daima güneş gözlüğü bulunan, bir erkekle konuşurken «Hadi ulan ordan» gibi tâbirler kullanan, mahallece kır gezintisine gidildiği zaman pantolon giyen, film artistlerinden Muzaffer Tema'ya hayran olan, bütün küfürleri erkeklere has edayla eden, mahallede kadınlar arasında çıkan kavgalarda daima faal rol oynayan, bir sene zarfında edepsizlik ve kavga yüzünden ortalama 129 kere karakolluk olan, mahallelerde yapılan sünnet düğünü, nişan, düğün gibi toplantılarda biraz kafayı çektikten sonra ortaya çıkıp göbek atan, Bahriye çiftetellisi, harmandalı, kasap havası gibi oyunları esaslı olarak oynayan, dostu şoför İsmaille pazar günleri Florya plâjına gidip basmadan mayosunu giyip kumlara yatıp etrafıyla dalga geçen, hemen hemen her haf-

BİR KADIN

ta İsmaille kavga edip darılan, çantasında bir paket birinci, akordeon çalarken Foto Şirinde çektirdiği bir fotoğrafı, ayrıca şoför İsmaille motosiklette çektirdikleri resim, bir paket jilet bulunan, boş zamanlarında İsmail için şiirler yazan, yazın plâjlarda kaslıyerlik, kışın da Şen sinemasında elektrikle yer gösteren, bütün kazandığı paraları ona buna borç veren, son zamanlarda dudaklarının boyasını hafif sürüp gözlerine yeşil rimel çeken, dostu şoför İsmaille bazı geceleri Kilyos'a gidip neşesini bulan bir kadındır. Emel'in İsmaile yazdığı en meşhur şiiri şudur:

Vefasız İsmailime,
Sen kimbilir şimdi nerdesin?
Otomobilinle hülya peşindesin.
Emelin senin hayalinle yaşar,
Hayatım sensin İsmailciğim.

KLÂSİKLERDEN ÖZETLER:

KAMELYALI KADIN

YAZAN: BÜLENT ORAN

1847 martının, kadınlara yumurtalıkları üşümesin diye çift kilot giydirdiği soğuk bir günüydü. Ölülerin sırtlarından geçinmeyi seven bir takım insanlar, Lafit sokağında büyük bir evin önünde toplanmışlardı. Bunlar, mezar kazıcılar,, papazlar, ıskatçılar ve tabut imalâtçıları değil, sadece ölülerin kelepir eşyalarına meraklı bir takım kimselerdi. Ben de, dalgınlıkla saçlarını oraya buraya serptiğim sevimli kafama belki şimşir bir tarak bulurum ümidiyle içeri girdim. Evlerde beni yalnız mutfaklarla yatak odaları ilgilendirdiği için doğru yatak odasına daldım. Burası, kocalarını elden kaçırmamak için kıskançlık kavgası yapmaktan başka bir şey beceremeyen alle kadınlarının, erkeklere bir mezarlık kadar soğuk gelen yatak odalarına benzemiyordu. Demek ki mesleğinin ehli bir aşifteye aitti. Bir takım namuslu kadınlar da bu yosmanın, efendilerini yemek saatlerine geciktiren ne gibi özellikleri olduğunu anlamak için ekşimiş suratlarla etrafı inceliyorlardı.

Konu bulmakta en aşağı para elde etmek kadar büyük sıkıntılar çeken zeki bir yazar olduğum için bu zevk sahibi aşiftenin hayatı hakkındaki dedikodulara kulak kabarttım.

Adı, orospulardan çok lise sıralarında, tarih dersi dinleyeceğine mısralar karalayan delikanlıların şiirlerine yakışacak bir addı. Margerit Gotye...

Ondan başka bir sürü erkek ismiyle bunların arasında adı iri puntolarla geçen iki adamdan bahsediliyordu. Dük ile Arman Düval... Sanki dünyanın en obur insanından bahsediyormuş gibi:

— Dükün bütün parasını yedi, diyorlardı.

— Anne para nasıl yenir?

— Sen lâfa karışma. Daha küçüksün. Böyle şeyleri anlayamazsın.

Arman için de, kendi koyunlarına girmesine hasret duyuyorlarmışçasına «Ah» lar çekiyorlardı. Bu kadar «Ah» tan sonra, Arman'ın hikâyenin kahramanlığını yapan yakışıklı delikanlı olduğunu anlamıştım. Vaka, hayattakilerine küfür ettikleri halde romanlarda okudukları zaman gözyaşlarını cömertçe harcadıkları veremli bir aşifte, eli ayağı tutmayan, fakat kesesi sağlam bir ihtiyar ve bunun tamamen tersi, eli ayağı sağlam ama cebi delik bir delikanlı arasında dönüyordu.

Arman, âşık olmak için ille de ciğerlerinde Koh basilleri dolaşan kadınlardan hoşlanan, onları himaye etmekle kendini bir şeyler yapmış zanneden delikanlılardandı.

Aşklarının ilk günlerinde Margerite:

— Seni korumak zevkini benden esirgeme, sevgilim, demişti.

Margerit, kendini sevmediği halde lâkap olarak kullandığı kamelyalarını vazoya yerleştirerek:

— Kimden, diye sormuştu, kimden korumak istiyorsun beni? Erkeklerden mi, mikroplardan mı? Gerçi her ikisi de aynı cinstendir ama biri göze görünmez, ötekileri batarlar.

Delikanlı, her yattığından bir miktar zekâ, bir miktar da bilgi edinen bu tecrübeli yosmaya lâf yetiştiremeyecek kadar toy olduğundan cevap verememişti.

— Susuyorsun... Mikroplarla, şu dolandırıcı doktorlar bile başa çıkamıyorlar. Erkeklere gelince, onların hakkından olsa olsa azrail gelir.

Arman, 19 uncu asrın romantiklerini okuya okuya romanlardaki kahramanlar gibi hareket etmeğe alışmış bu saf delikanlı, genç kadının parasını yemek gibi müsbet hareket yolları varken, sararıp solmayı, hayatı kendine zindan etmeyi tercih etmişti.

Hikâye gittikçe daha acıklı bir hal almaya başlıyordu. Her orospu gibi Margerit Gotye'nin de, ahlâk bahçesinde otlayan kadınlardan daha hassas bir kalbi olduğu için, eninde sonunda gönlünü Arman'a kaptırmıştı. Günlük alışverişini tamamlayıp, son müşterisini de savdıktan sonra, pencereden üç defa salladığı mumun ışığını gören genç sevgilisi hemen ona koşuyordu.

Normal aşklarda, evde kalma korkusu ile titreyen genç kızların, sevgililerine, «Beni ne zaman alacaksın?» diye asılmalarına rağmen, evliliğin ticari faaliyetine sekte vuracağını bildiğinden, Margerit Gotye susuyor, Arman Düval ise, sanki babasının üniversite kitaplarını alması için yolladığı cep harçlığı yetermiş gibi:

— Sevgilicğim, ne zaman evleneceğiz? diye soruyordu.

Genç kadının doktoru, hastasının ciğerleri günden güne azaldığı için, parası az da olsa evliliğin daha faydalı geleceğini söylüyordu.

Nihayet Margerit tabuta girmeden önce evlenme dairesine girmeyi göze almış:

— Artık evlenelim, güzelim, demiş.

Romantik delikanlı, banliyöde ağaçlar ve çiçekler arasındaki bir kır evinin, ona ve aşklarına daha kuvvet vereceği düşüncesiyle hayaller kuruyor, fakat hayalleri bütçesini aştığı için harekete geçemiyordu.

Kurtuluş çaresi olarak, tahsili için bütün yeni çıkan eserleri okumanın fayda sağlayacağını, eğer değerli bir insan olmasını istiyorsa ona kitap parası yollamasını babasına yazdı. Artık parayı ve nikâh gününü bekliyor, genç kadına her cümlesinde aşka ait kırıntılar bulunan palavralar savuruyor:

— Saadet bizimdir, diyordu.

Acıklı hikâyelerde, saadete balta olan bir aksilik çıkması âdet haline geldiğinden, burada da beklenen şey para olmasına rağmen, onun yerine, kozmotik sürülmüş bıyıklarıyle babanın kendisi geldi.

Bu, evlâtları hergelelik ederken, onların çapkınlığı ile övündükleri halde iş nikâha dayandığı zaman hemen ortaya çıkıp, «Böyle gençlik budalalıkları herkesin başından geçmiştir. Aklını başına topla» diye nasihat veren baba tiplerindendi. Diğerlerinden biraz daha akıllı olduğundan, oğluna lâf söylemenin onu isyana sevketmekten başka işe yaramadığını kestirip, doğrudan doğruya kadına müracaat etmişti. Fâhişelerdeki mertlik, temiz kalbilik ve erkeklik duygularından faydalanarak, eğer Arman'ı hakikaten seviyorsa, onu bırakmasını söylemiş ve oğlunun hürriyeti karşılığında da bir demet para bırakmıştı.

Margerit:

— Paralarınızı cebinize koyunuz möseyö demişti... Oğlunuzu satmaya ihtiyacım yok. Onu size bedavadan, hediye kabilinden vereceğim.

Akşamleyin, Arman sokağın köşesinde mumun üç defa sallanmasını bekleye bekleye ayaklarına kara su inince dayanamıyarak eve girmiş, o su çiçekleri kadar saf sevgilisini barut kokan bir topçu subayının kolları arasında görünce

— Margerit, diye bağırmıştı, bu yaptığın ne?

— Ticaret sevgilim... Orduya biraz et satışı yapıyorum. Ben senin mektep kitaplarınla doyacak kadın değilim. Sen de kendine daha kelepir bir kadın ara.

Delikanlı, nezleli olan hançeresinden yapışkan bir hakaret tükrüğünü odanın ortasına savurup, böyle hallerde âdet olduğu gibi kapıyı vurup çıkmıştı.

Subay:

— Bak şu zıpırın yediği naneye, pişmiş aşa su katmanın sırası mı şimdi, diye söylenerek, dişlerini kamelyali kadının ince boynuna geçirmiş, kadın ise, gözyaşlarının yüzbaşıya damlamaması için başını yana çevirmişti.

Ben mezat sırasında bunları not alırken, durumu sonradan öğrendiği için ortalıkta süklüm püklüm dolaşan Arman:

— Onu siz de tanıyor muydunuz, diye sordu.

— Muhakkak ki sizden daha iyi, cevabını verdim.

Başını eğdi ve babasının harçlığı ile müzayededen bir hâtıra almak için:

— 740 frank diye bağırdı.

Hayat gene eskisi gibi yürüyor, leş sinekleri, kelepirlerinin peşinde koşuyorlardı.

---

bir hikâyem var

ORHAN BORAN

Dinle, dinle... Geçen gece eve dönerken bir apartmanın, alt kat penceresine tırmanmaya çalışan birini gördüm. Şişede durduğu gibi durmadığı için, bir cesaret, seslendim:

«— Hoyda bre, dur!»

(Az evvel radyoda «şiir dünyamız» saatini dinlemiştim.)

Adam lâfımı ciddiye aldı, durdu..

«— Ne yapıyorsun orda?» diye seslendim.

Peltek peltek cevap verdi:

«— Evime girmeye çalışıyorum.»

Adam sarhoş... Ben cesur...

«— Eve pencereden mi girilir, ey nâmert?»

«— Anahtarı kaybettim birader... Gel bir omuz ver.»

Adamcağız ricasında gayet samimi idi, kıramadım, çömelip omuz verdim, pencereden girdi. Ben yoluma devam ederken seslendi:

«— İmkân yok, bırakmam!... Size evimi gezdireceğim.»

Kolumdan yapıştı, beni de pencereden içeri aldı:

«— Burası salon bey birader. Nasıl?... Gel, gel, burası da neo-realist yemek odası... Asıl yukarısını gör... Bak ne yatak odası...»

Yukarı çıktık... Cidden güzel bir yatak odası... Yumuşak bir halı, nefis bir yatak ve yatakta nefis bir kadın.

«— Refikam câriyeniz!...» dedi.

Hepsi iyi ama, refikaları câriyem, nefis yatakta yalnız değildi... Yatağın kıvrımlariyle câriyenin kıvrımlarını, başka biri kucaklamıştı... Sesimi çıkaramadım.

«— Şimdi mutfağa ineceğiz bey kardeşim, seninle karşılıklı birer hâlis kahve içeceğiz.»

Artık dayanamadım:

«— Peki beyefendi, refikanızın koynundaki adam ne olacak?»

Sert sert yüzüme baktı:

«— Allah, Allah!... Kahvesini yatağa götürecek değiliz ya!... İstiyorsa gelsin mutfakta içsin...»

AYSEL — BENİ BİRKERE BİLE BÖYLE ÖPMEDİN DİNÇER...

GEÇMİŞTE BU HAFTA

Bundan tam 714 sene evvel bu hafta meşhur yorgancı Diken İğne Şevki Avusturya Prensesi III. Mari'ye diktirmek üzere bir yorgan siparişi almıştı. Şevki yorganı diktikten sonra III. Mariye bir mektup göndererek yorganı diktiğini, parasının derhal gönderilmesini yazmıştı. Fakat Mari paravı, yorganı aldıktan sonra göndereceğini yazınca Şevki . fena halde içerlemiş, bunu o zamanki padişah IV. Murat'a gidip anlatmıştı. Memleketinin en meşhur yorgancısına yapılan bu hakarete fena halde kızan IV. Murat hemen sefer emrini vermiş ve Avusturya'ya harb ilân etmişti.

Bundan 1500 sene evvel meşhur arkeologlardan Kazma Fehmi Kırşehir'de yaptığı bir hafriyatta, toprağın altında bir şehir meydana çıkarmıştı. Şehrin belediye dairesine giden Fehmi, oradaki kayıtlardan bu şehrin istimlâke tâbi olduğu için toprak altında kaldığını anlamıştır. Kayıtta şöyle denilmektedir:

«Bu şehir 1161 yılında Mastralılar tarafından imâr durumuna göre buradan yol geçtiği için istimlâke tâbi tutulmuştur. Şehrin ahalisi bu vaziyeti protesto etmek için hep beraber Mastralıların şehrini yakıp yıkmışlardır.»

Bundan tam 61 sene evvel bu hafta meşhur âlimlerden Ardiye Osman bir iddia üzerine 180 tabak fasulye, 261 kâse sütlâç, 18 kilo ekmek yiyerek iddiayı kazanmıştı. İddia sonunda 100 lira parayı alan Ardiye Osman doktora gideıek iştahsızlıktan şikâyet etmiş ve kendisine iştah ilâcı vermesini doktordan rica etmişti.

SUAVİ SÜALP

Mustafa Eremektar

MISTIK

— RAHATINA ÇOK DÜŞKÜN HERZAMAN İŞİN KOLAYINI BULUR...

YEŞİLÇAM SOKAĞI'NIN ESRARI

BÜLENT ORAN — SUAT YALAZ

1 — Esrar kaçırmak, milyonluk akrabaları öldürmek, banka soymak gibi, insanı hükümetin demir parmaklıklı istirahat evlerine gönderecek yahut darağacı isimli salıncaklarında sallandıracak kolay para kazanma yollarından korkup, üstelik de çabuk zengin olmak isteyenlerin yapacağı en tatlı iş yerli filmciliktir.

2 — Bu sanayide hürmete lâyık kimseler çalışır ve cebindeki tek lirayla birlikte iki satini öldürmeyi göze alan her budala, eğer yanlarında öpüşecekleri bir sevgilileri yoksa bu hürmete lâyık kişilerin ölülerine rahmet okurlar.

3 — Cesareti, karısının şaşkın bakışları önünde kapana kısılmış fareleri öldürmekten öteye geçmiyen İhsan Ödlek de, zekâsı, tahsili ve sermayesi hiç bir işe yetmiyecek kadar az olduğundan bu işe atılmaya karar verdi. Karar üzerine kendini Türk Holivudu olan Yeşilçam Sokağında buldu. Kaldırımlarda, oraya düşen her enayiye ucuz fiyatlarla, hattâ bazan bir sandviç karşılığında akıl veren zekâ satıcıları vardı. Onlardan biriyle pazarlığa giriştiler.

MEZARIMI TAŞA OYUN
SAĞLAM OLUR
YERSİZ FİLM
TAKDİM EDER

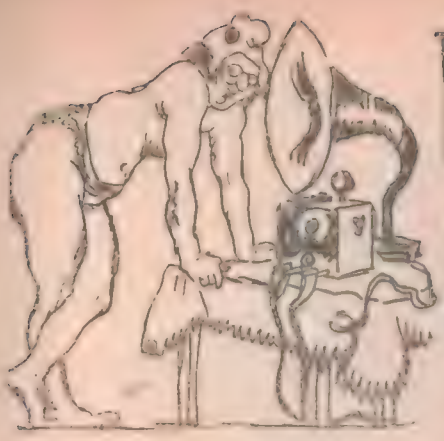

DİLSİZLER CUMHURİYETİ

GÖZ GÜMÜŞSE SÜKÛT ALTINDIR

SAİNT - GRANİER ☆ MAX AGHION

Mizahî Roman

— 1 —

— Sevgili misafirim, siz dünyayı ısıtan ve aydınlatan Paris güneşinin en parlak ışıklarından birisisiniz...

Felicün Mackado siyah mermerden yüksek şömineye lâübalice dayanmış, elinde içki dolu zarif bir bardak tutuyor ve kendine has erişilmez belâgat ve hatipliğinin bütün güzelliğiyle konuşuyor, konuşuyordu; dinleyicileri de bir yemek masasının etrafına çepeçevre oturmuş ev sahibi ile bâzı misafirlerdi.

Sofradan kalktılar. Kahveleri evin genç kızı Nicola Pammart getirdi ve cigaraların nefis kokulu mavi dumanı salonu doldurmağa başladı.

Kasımın 15 ine rastlayan bu Cuma günü Sanayi kodamanlarından multimilyoner bay Aristide Pammart ile karısı Bayan Pammart Faisonderic sokağındaki konaklarında otuz kişiye yakın eş ve dostlarını yemeğe çağırmışlardı: bu dâvetliler arasında «bağımsız gazete» nin pek cabuk öfkelenen rakipsiz müdürü Plancher - Valcour (adına rağmen bu gazete bir kısım menfaat sahiplerinin elindeydi ve Aristide Pammart bu gazeteyi bol bol beslemekteydi), Avukat Horace Estagnon, Tenor Floravanti Campohasso Scola de Livannenin eski müdürü idi, muvaffak olmuş iki revücü Louis Machain ile Fernand Chese, Moldo - Valaklı diplomat Bay John Sprnk (yazıldığı gibi okunur), Amerikalı banker Marmaduke Buffalo, her zaman güzel, her zaman cazibeli Matmazel Celine Rembrandt (Fransız Tiyatrosunun hissedarlarından), büyük bir gelecek vaadeden genç mebus Félicien Machado (ki Fransız meclisinde düzgün, beliğ, rahat, uzun ve muvaffakıyetli konuşmasiyle tanınmıştı).

Bu seçme dâvetlilerin toplandığı salon birinci katta idi. Salon büyük bir ihtişamla döşenmişti. Koltukların ve kanapelerin ahşap kısımlarını kaplayan süs, işleme efsanevi denebilecek bir güzellikteydi; hele sanat eserlerinin bolluğu ve çokluğu daha ilk bakışta göze çarpıyordu: Didier'nin Roybet'nin ve Hanner'nin tabloları altın yaldızlı çerçeveleri içinde gülümsiyor ve bunlara sahip olan adamın zenginliği, hattâ son derece zenginliği hakkında bir fikir veriyordu.

Davetliler arasında gruplar kendiliğinden teşekkül etmişti. Johan Sprnk kocaman salonun bir ucunda, piyanonun başında ayakta durmuş, enseleri katmer katmer yağ bağlamış bir kaç kişiye ağır bir eda ile nutuk çekiyordu; oldukça çirkin bir adamdı, fakat belirli bir yaş haddindeki insanlar üzerinde kuvvetli bir tesir yapıyordu; on yıl diplomatik etmiş bir harp ve iki ihtilâl görmüş olan bu adamın kuvvetli nutku bir iki yaşlıca kadını da avlamıştı.

Daha uzakta bir koltuğa yayılarak oturmuş olan Tenor Campobarro kocaman bir püro sigarası tüttürüyor ve ağır ağır konuşuyordu. Bu iri yarı adam ise bir espri sahibi olduğunu sanıyordu; halbuki aslında cim karnında bir nokta idi, hattâ okuma yazma bilmiyecek kadar da kara cahildi, ama yine de kendini dinletiyordu; dâvetliler arasında bulunuşunun «sebebi hikmeti» de şu idi; Kendisinden beleş bir kaç şarkı dinleyebilmek! Çenesinde terbiyeli ve saygılı halleriyle göze çarpan iki toy genç kızla, pek sarışın bir Amerikalı kadın ve çiroz gibi kupkuru bir de dul kadın vardı. Hepsi de bu kocaman adamın hiçbir vakit başından geçmemiş olan tatlı veya iğrenç aşk maceralarını ağzı açık dinliyorlardı. Daha, ötede Bayan Pammart kendisini dinlemeğe heveslenen birkaç amatöre burada olmayan dostları hakkında hayasızca şeyler anlatıyordu; ama bu hayasızca şeyleri son derece faziletli bir edaya bürünerek anlatıyordu. Salonun tam dibinde loş bir köşede ise büyük sahne sanatkârı Céline Rembrandt çevresinde sâdece erkekler - den ibaret bir dinleyiciler veya hayranlar zümresi olduğu halde çene yarıştır - mak üzere Bayan Lorenzinin koltuğuna iyice yaklaştığı zaman, ihtiyar kadının makla meşguldü. Bu güzel ve zevkli sanat vasıtasiyle tam otuz beş yıl Parisi olduğu gibi, taşralıları ve her iki Amerikalıyı büyülemiş olan Céline Rembrandt şimdi konuşurken cümlelerini gayet dikkatle seçip, sanatkârca süslüyor, fakat bâzan elinde olmayarak, pek garip bir şekilde şimdiye kadar yapmış olduğu rollerden bâzı parçalar okuyuveriyordu.

erek;.....İnsönlun?kknnunssı tuD Öro ı

Salonun en güzel ve aydınlık yerinde, kocaman kristal ayizenin altında, avukat Bay Horace Estagnon Amerikalı banker ve iş adamı Marmaduke Buffalonun gelecek hafta meydana atacağı yeni, büyük bir teşebbüsten tıpkı bir gazete satıcısı gibi cırlak cırlak konuşarak bahsediyordu. Bahis konusu olan yepyeni, apıştırıcı bir icattı; bütün tehlikeleri ortadan kaldırmak için baştan başa kauçuktan bir [illegible]

Fakat bu saydığımız grupların [illegible] üzerinde, hepsine hâkim bütün [illegible] kişi, hattâ [illegible] bütün [illegible] dinletan bir başı vardı: Félicien Machado!

Salonu haraca kesmeğe çalışan öbür hatiplerin yanında o bir çiçeron kudreti gösterircesine dâvetlilerin pek çoğunu, kadınlı, erkekli kendi çevresine toplamıştı. Tam iki saattir idi, soluk almaksızın, yorulmaksızın konuşuyordu; evet, tam iki saattir genç ve ihtiyar kadınlardan, genç kızlar - ki, hepsinin elinde, kolunda, boynunda, kulağında inci ve elmas ışıltıları ve pırıltıları oynayıp duruyor - du -, süslü püslü, iki dirhem bir çekirdek dazlak kafalı önemli baylar, tüysüz jigololar bir zerresini kaçırmaksızın sanki bir içki gibi onun sözlerini içiyorlardı. Hiçbir şeye hayret etmek âdeti olmayan Ploncher - Valcour bile bu manzaraya bir mâna verememiş gibi ağzı bir karış açık aval aval bakıyordu. Revücü Louis Machain hayranlığını gizliyemiyerek saat ona doğru Fernand Chose'un kulağına şöyle fısıldamaktan kendini alamadı:

— Aşkolsun be birader, doğrusu... Bu kadar halkı saatlerce tutabilmek... Bir tek çıplak kadın göstermeksizin!

Félicien Machado îlâmaşaallah, hâlâ söylüyordu... Genç mebus az bulunur bir istidat ve kabiliyet göstererek sıcak bir ses ve sempatik bir tonla kulağa hoş gelen bir sürü nutuk çekip duruyordu; bunların konuları türlü idi; sevimli, zarif şeyler söylüyor, ilânı - harp eder gibi gürlüyor ve daima kulakların seveceği kelime ve sözleri büyük bir ustalıkla yakalayabiliyordu. Fakat, bu güzel kurulmuş cümleler ve sözler ne yazık çoğu zaman herhangi bir fikir ve malûmat kırıntısından yoksun bulunuyordu, böyle boş sözler ve cümleler geçtiği esnada hatip ölçülü jestleriyle bunların boşluğunu örtüyor ve cümleleri renkli balonlar gibi havaya salıveriyordu. Bay Pammartın methiyesini yaptıktan sonra pek mâhirane atlayışlarla Çinin durumundan, gelecek pancar mahsulünden bahsetmiş ve tam dördüncü konuya geçmek üzere idi ki, uşak kapıyı açtı ve şöyle seslendi:

— Bay İrenée Quebec.....

Bayan Pammart çabucak kalktı ve yeni gelen karşılamak üzere kapıya koştu.

— Sevgili mabusum! Biraz daha nâzik davranıp akşam yemeğimizi şereflendiremez miydiniz?

Nicole da ilerliyerek:

— Evet! diye bağırdı. Tam yedi buçuğa kadar sizi bekledik... Bir de beni sevdiğinizi söylersiniz! Aşkolsun, doğrusu!

Yeni gelen gözleriyle elindeki kocaman çiçek demetini koyacak bir yer arayarak:

— Ah! Bayan Nicole! dedi, ah! Bayan Nicole! Çok üzgünüm! O kadar işim vardı ki, affınızı dilerim, şu demek...

— Bana demek bu güller, ah no kadar güzel! Çok teşekkürler!

Genç kız canlı bir hareketle gül demetini yakaladı, sonra zarif bir yürüyüşle gidip piyanonun üzerindeki büyük bir vazonun içine koydu.

Québec Bay Pammartın elini sıktı ve saygılarını sunmak üzere Bayan Loren - ziye yaklaştı; bu, ev sahibinin kaynanası idi ve bütün dâvetlilere bayağı şeylermiş gibi bir yukarıdan bakışı vardı ki, sormayın gitsin! **(Devamı var)**

Tarzan

20 KİŞİLİK BİR POSTA EKİBİ TAŞ DEVRİ ÜLKESİNE DÖRT TON AĞIRLIĞINDA BİR MEKTUP GETİRDİ..

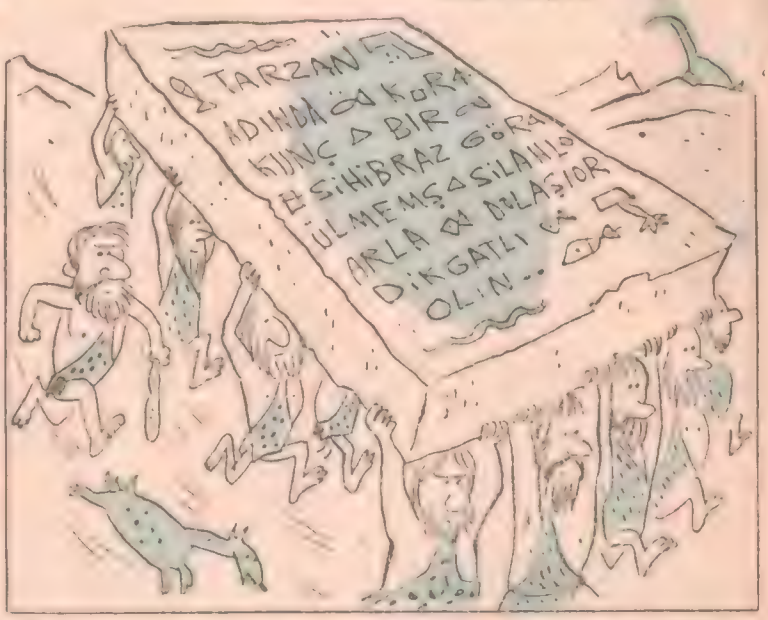

— Peki, gideceğim, dedim. Tabii daha ayağının tozu durulmadan da bana ihanet edeceksin.

Beni susturmak için kucakladı. Daha doğrusu kemiklerimi kırmak istiyormuşçasına beni sıktı.

— O nasıl söz, dedi.

— Basbayağı.

— Senin üstüne çiçek kolanır mı?

— Bilmem...

— Bana itimat et... Birbirimize inanalım.

İnandık tabii... Başka ne yapabilirdik ki!...

Gemi daha limandan uzaklaşırken ben kaptana:

— Sakallarınız çok sert, dedim.

Kaptan:

— İsterseniz fırça olarak da kullanabilirsiniz, cevabını verdi. Onlar emrinize âmâdedir.

— Beni sakallarınızla gıdıklayın kaptan.

— Emredersiniz. Hangi bölgenizin gıdıklanmaya ihtiyacı var?

— Siz denizcisiniz, kaptanlar okyanuslardaki akıntılar kadar kadın vücutlarının arzularını da iyi bilirler.

— Başüstüne kraliçem.

Kaptanın sakalları sanatını gosterirken onun hakikaten iyi bir denizci olduğunu düşünüyor, bir yandan da:

— Acaba Antuan bana ihanet ediyor mu, diyordum kendi kendime.

Erkeklere itimadım yoktu çünkü.

Bu seyahat benden ziyade Mısırın yağız delikanlılarına yaradı. Beni özlemişlerdi. Sevgilime hasret çekerek göz yaşı dökeceğime, onları avutmakla vakit geçiriyordum.

Antuan oyuncaklarını kaybeden dikkatsiz çocuklar gibi, kımıldayan bi reteklik gördü mü hemen şaşırıp kalbini kaptırıverirdi... Ben Mısırdayken o aşk dolu kalp kimbilir kaç sırfıntıya kapılanmıştı.

Bir gün, ondan, beni Tarsusta beklediğini yazan bir mektup aldım. İçinde aşk kelimeleri doluydu ve yanıp tutuştuğunu söylüyordu. Bu kadar yakıcı cümle bolluğu arasında mektubum nasıl olup da tutuşmadığına hayret ederek yol hazırlıklarına başladım.

Bir erkek benim güzelliğimi koklamak için en fazla yüz kilometre aşabilirdi. Bundan uzak yerden geliyorsa işin içinde daima aşktan başka birşeyler araştırırdım. Şıpsevdi Antuan da, her halde o kadar yolu, mektupta yazdığı gibi gül kokan ayaklarıma dudaklarını değdirmek için depmemişti. Ona gidecek fakat onu ayağına getirecektim.

Komutan, şehrin ortasına yerleşmiş, beni kolay kafesliyebilmek için baharlı yemeklerle tatlı cümleler hazırlamıştı. Böyle tuzaklara düşüp ne midemi ne de zihnimi bulandırmamak için, onu gemiye davet ettim.

Antuan, çok yeri altın kaplama olan gemimim akşam güneşiyle ışıklar saçtığı bir sırada geldi:

Gemi, değil Antuan gibi dişi sineklerin bile peşinden koşan bir çapkını, erkekliklerini yaşadıkları uzun yılları arkasında kaybetmiş ihtiyarları bile delirtecek şekilde donanmıştı.

Bu donanma, usta sanatkârlar elinden çıkma oymalar yerine, ustaların ustası Allah tarafından yaratılmış genç kızlardan yapılmıştı.

Her biri, on beşinci baharının göğüslerinde uyandırdığı tomurcuklarını, güneşin kızıl ışıkları altına sermişlerdi. Güneş bu körpe göğüslere pek aldırış etmemişti ama,, Antuan gemiye ayak basar basmaz şaşkına dönmüştü.

Mektupta ayaklarımı öpeceğini söylediği halde elimi öpmüş.

— Yoksa öldüm de cennete mi düştüm, diye sormuştu?

— Ye raltındaki cennet nasıldır bilmiyorum ama yer yüzündeki böyledir.

Gözlerimin kamaşması geçince, önceden ezberlediği cümlelerini sarfetmek istemiş, fakat durum tahayyül ettiğinden ço kdaha farklı çıkınca kekelemekten başka bir şey yapamamıştı...

— Sen Kleopatram, sen...

— Evet ben... Ne olacak dostum. Dilini mi yuttun yoksa... Roma meydanlarında, irticalen konuşmalarınla devrin en büyük hatibi adını alan sen niye kekeliyorsun?

— Meydanlardaki olaylar birbirlerine benzerler. Halka ezber bildiğim nutuklarımı iki üç kelime değiştirerek yutturabilirim. Ama bu cennette ezberlediklerimin dışında şeyler var.

Ben, Venüs kıyafetinde, ölüleri bile tahrik edecek tüller arasında uzanmış yatıyordum. Antuanın dili tutulmakta hakkı vardı.

Gece yemekler kelmiye başlayınca, savaşlarda asker karavanalarına alışmış olan komutan büsbütün şaşarmıştı. Bu ziyafet bana hayli tuzluya mal olmuştu ama, Antuanın, her bir parçası başka bir Roma sürtüğünde olan kalbini kazanmıştı.

O gecenin romantik havası, baharatlı yemekleri ve birbirimize olan hasretimiz birleşince, bu olaylardan normal bir hamilelik süresi sonra, biri kız diğeri erkek ik çocuk doğurdum.

Antuan:

— Sezardan üstün olduğun ugörüyorsun ya, diye sevinçle konuştu. Bire karşı iki... Çocuklarım şerefine yeni ülkeler fethetmeliyim.

Bu ikizler, Antuanın bir kömürlük duvarı kadar esmer karısını hasetten çatlatmıştı. Antuan Romadan bana bunu yazdığı zaman artık iyi bir koca bulacağıma kanaat getirmiştim.

Ne yazık ki iyi koca sayılacak serserileri çabuk kapıyorlardı. Antuan da bazı siyasi ve ekonomik düşüncelerle Oktanyüsün kardeşi Oktavya ile evlendi.

Sezar ecel, Antuanı çiçeği burnunda bir bakire almıştı elimden. Ama ümidimi kesmemiştim.

Antuan her sokakta bir evlât kazanıyordu. Çapkınlığı ve çocukları arttıkça askeri kuvveti azalmağa başlamıştı.

Azalınca da barışı baş vurdu.

Ben, ayak parmaklarımı onun etli dudaklarına uzatıp:

— Azizim, bu sefer yaş tahtaya basmam, dedim.

— Nereye basarsın?

— İzdivacın üzerine... Benimle resmen evlenmessen, sana bir tek asker dahi vermem.

Nikâh karşılığında ne kadar asker verebileceğimi sordu. Söylediğim sayıyı az bularak.

— Ben bu kadar askeri çabucak harcarım, dedi.

— Miras yedi gibi davranıyorsun, dedim. Elini biraz sıkı tutman lâbım. Elâlemin evlâtlarını bu kadar bol keseden sarfetmeq doğru değil.

— Ne yapayım sevgilim, alışmışım. Eskiden adamın kıymeti yoktu. Canımız sıkılınca keyif için isyan çıkarıp asker harcardık... Şimdi biraz züğürtlediik.

Nikâh aşkına ona istediği kadar asker verdim. Evlendik ve Romaya döndük.

Roma beni özlemişti. Bu işe evli kadınlar üzüldüler biraz ama kocalarının yüzlerinde neşe çiçekleri açtı.

(Devamı var)

BUNUN DA KAYDİ VAR MI?

AŞAĞIDA ANLATILAN OLAY 35 YIL ÖNCE BİR KARADENİZ KASABASINDA OLMUŞTUR.

Hukukçular çok iyi bilir, Türkiye'de iki kasaba vardır ki, buradan iki yüz yıla yakın bir zamandır en tanınmış hukukçular, kadılar, hâkimler çıkar. Bu kasabalardan biri Akdenizde, biri Karadenizdedir. Bu iki deniz kıyısı kasabasının ünlü hukukçu yetiştirmesi gelenek olmuştur.

Bu olay Karadeniz'deki kasabada geçiyor. Hâkim Yunus bey, o kasaba halkındandır. Bütün soyu sopu gibi o da hâkim olmuş, memleketin bir çok yerlerinde hâkimlik yaptıktan sonra, emekliliğine yakın günlerini kendi memleketinde geçirmek istemiş. Yedi yıldır bu kasabada ceza reisi. Kasabanın yarısı, hâkim Yunus beyin uzak, yakın akrabasıdır. Ama hâkim Yunus bey, karşısına birisi suçlu diye geldi mi, babasının oğlu olsa dinlemez. Zaten bu aile oldum olası doğrulukları ile tanınır.

Yunus beyin uzaktaaaan, amca oğullarının oğullarından «Gümüş Dursun» dedikleri bir delikanlı var ki, değil yalnız o kasabaya, yedi kasabaya «Medet Allah» dedirtmiş bir belâlı. Gümüş Dursun'a hemşerileri kendi ağızlariyle «Kümiş Tursin» derler. Gümüş Dursun, Yunus beyin bu kasabadaki yedi senelik hâkimliği sırasında belki yetmiş defa karşısına çıkmıştır. Gümüş Dursun'un suçları hep kadın, kız kaçırma ve kadın yüzünden kavga, yaralama gibi işlerdir. Dur dinlen bilmez bir delikanlıdır, haşarı mı haşarı, kopuk mu kopuk.

Yunus beyin bu kasabaya ceza reisi gelişinden Gümüş Dursun hiç memnun olmamıştır. Başka biri, bir yabancı hâkim olsa, Gümüş Dursun istediği gibi konuşur, kendini istediği gibi savunur. Ama Yunus beyin karşısında sıkılıyor. Ne de olsa akrabası, ona amca diyor. Her ne kadar onların amcalığı, yeğenliği üç dört kuşak öncesine dayanıyorsa da bu kasabada akraba büyüklerine saygı sonsuzdur. Yunus beyin dedesinin dedesinin babası, Gümüş Dursun'un dedesinin dedesinin babasıyla kardeş çocukları. Yüz yılı geçen bu akrabalık hâlâ unutulmamış. Gümüş Dursun ondan, hâkim olmasından çok, amcası olduğu için korkuyor. Hem amca, hem hâkim, hem de sert mi sert... Böyle olunca karşısında ağız mı açılır?

Hâkim Yunus bey, bu kadar okumuş, bunca yıl hâkimlik yapmıştır ama, dili hiç değişmemiştir. O da bütün hemşerileri, Karadeniz yaşkları gibi konuşur. Gümüş Dursun'u karşısında görünce, ellerini kürsüye vurur.

— Uy, Kümiş Tursin, gene mi sen keldun karşima... der. Böyle dedi mi, Gümüş Dursun'da yelkenler suya iner. Gümüş Dursun ölüme razıdır, tek hâkim olan amcasının karşısına çıkmasın.

Gümüş Dursun hiçbirinde suçu kabul etmez. Ya,

— İftiradur... der. Ya,

— Haçan penu çekemezler, der. Yâni bir şey uydurur, der.

Doğrusu hâkim Yunus bey, bu üçeri oğlanı sever. Sever ama sevdiğini de hiç belli etmez. Sonra bu sevgisi vereceği cezayı da kıl kadar değiştirmez.

Gümüş Dursun'un cezası o zamana kadar ufak tefek şeylerdi. Bir iki ay damda yatar çıkardı. En kabadayısı altı ay hapis olmuştu.

Gümüş Dursun en son üç ay cezayı yediği zaman Yunus bey ona,

— Paga bak Kümiş Tursin, demişti, ha pir taha celmiyesun karşima!...

Ayrıca da dışarda kulağını çekmiş,

— Yakacağum canini... Sağa pir amcaluk edeceğum, itââm edup kurtaracağum seni... Ayağını tenk al! diye göz dağı da vermişti.

Ama Gümüş Dursun durur mu? Durabilir mi? Elinde mi? Kaç defa kendi kendine,

— Şu amcamun karşisuna çıkmıyacum! diye yemin etmiş olduğu halde Ayşe'yi tek başına dağda odun keserken görünce yeminini unutmuş, kendini tutamamıştı. İş o sıraya geldi mi, Gümüş Dursun'un gözü hâkim mi görür, amca mı görür, yoksa hapisi mi görür? Hapisten son çıkışından iki ay sonra, yine hâkim Yunus beyin karşısına gelmişti. Yunus bey, ellerini kürsüye vurup,

— Uy!... diye bağırdı, uy Kümiş Tursin, gene mi keldun? Gene mi sen?

Başını önüne, gözlerini aşağıya indiren Gümüş Dursun,

— Yalandan lâf edeyler, adum çıkmış teyi paga yükleyler... diye sızıldandı.

Ama Gümüş Dursun'un suçu bu sefer ağırdı. Dağda odun kesen Ayşeyi alıp yürümüş. Kızı üç gün dağdan indirmemiş. Anlaşılan Ayşenin de bu iş hazır tarafıymış. Çünkü geçen sene, üç delikanlı birden, Ayşe yine böyle odun keserken kıstırmışlar, dağa kaldırmak istemişler. Ayşe baltayı kaptığı gibi üç delikanlıyı kasabaya kadar kovalamış. Üç yiğit, zor kurtulmuşlar Ayşenin elinden. Ayşe de işte böyle bir yiğit Ayşe. Üstüne bir bölük yürüse, öyle teslim olacak takımından değil. Ama Gümüş Dursun'u görünce, iş değişmiş. Kız dünden gönüllü. Baltayı, nacağı attığıyla, Gümüş Dursun'la yürüyüvermiş. Görenler, bilenler böyle diyor. Diyor ama gel gör ki mahkemede kız,

— Pu Kümiş Tursin, penu tağa kaçurdu, diyor, başka lâf demiyordu.

Gümüş Dursun kökten inkâr geliyordu,

— Yalantur... Pen pu kizi tanımayrum. Görmemişum.

Şahitler dinlenecekti. Salona alınan ilk şahit, Gümüş Dursun'un Ayşeyi nasıl dağa kaldırdığını, sonra ormanın içine nasıl sürüklediğini bir bir anlatıyordu. Hâkim Yunus bey:

— Pir tiyeceğun var mitur Kümiş Tursin? diye sordu.

Gümüş Dursun başını kaldırmadan, gözleri kundurasının burnunda,

— Yalan lâf edey, iftira edey, dedi.

Yunus bey kızmıştı, ama kızgınlığını belli etmemeğe çalışarak, yapma bir yumuşak sesle,

— Kümiş Tursin, dedi, neden sağa iftira edey?

— Neten tersen, pen pu herifün pacusunu tefterüme yazduğumtan, paga tüşmanlık tutay...

— Teftere yazma ne temek Kümiş Tursin?

— Yâni temek ki, pen pu herüfün pacisunu şey ettum.

— Peki Kümiş Tursin. Celsun paşga şahit...

İkinci şahit içeri alındı, o da Gümüş Dursun'un Ayşeyi nasıl kaçırdığını gördüğü gibi anlattı. Bu on altı yaşında bir çocuktu. Yunus bey,

— Ha puna ne teyceysun? diye sordu.

— İftiratur. Yalan tey.

— Neden yalan tey?

— Pen pu oğlanin anasini tefterume yazdım. Yâni şey ettum. Ondan ötüri paga tüşmanlık pesley.

Gelen üçüncü şahit de gördüklerini anlattı. Kızgınlıktan dişlerini sıkan, ama belli etmemek için sesini büsbütün yumuşatan Yunus bey,

— Ha puna ne teyceysun Kümiş Tursin? diye sordu.

— Yalantur. Haçan pen punun nişanlisini tefterume yaztuğumdan, yâni şey ettuğumdan paga karezlik küdey...

Dördüncü şahit geldi. Gümüş Dursun onun şahitliğini de kabul etmedi. Onun da yengesini defterine yazmış, yâni şey etmişti. Kadın, erkek, tam dokuz şahit dinlendi. Gümüş Dursun kimi gelirse gelsin bunların yengesini, bacısını, anasını, teyzesini, halasını deftere yazdığından, yâni şey ettiğinden, kendisine iftira ettiklerini, yalan söylediklerini iddia ediyordu.

Onuncu şahit içeri alındı. Bu, zor ayakta duran çok ihtiyar bir adamdı. İki kişinin kolunda salona girdi. Konuşurken ak sakalları titriyordu. Yunus bey bu ihtiyara,

— Kaç yaşuntasun? diye sordu. İhtiyar,

— Koçan kâhadında toksan yazaymış, yelâkin yüzü aşkindir, yaşum.

İhtiyar da Gümüş Dursun'un Ayşeyi kaçırdığını görmüştü. Gördüğü gibi anlattı. Yunus bey şahide döndü:

— Pacun var mitur?

— Yoktur.

— Karin vermitur?

— Yoktur.

— Kizin var mitur?

— Yoktur.

— Anan var mitur?

— Elli sene evveli ölmüştur.

— Senin hiç kimsen yok mitur?

— Yoktur haçim bey... Hirk senetur kimsesiz yaşayrum.

Yunus bey bu cevaplara öyle sevinmişti ki... Sesinden belli olan bir sevinçle Gümüş Durusun'a döndü:

— Uy Kümiş Tursin, ha pu herüfü de teftere yaztum, yâni şey ettim de, pen de o zaman seni teftere yazayum.

Gümüş Dursun beş sene yatacaktı ama,

— Mâdem pir iş ettum, haçan oni alacayum... dedi de kurtuldu hapisten.

Ondan sonra da defteri dolan Gümüş Dursun hiç kimseye şey edemedi.

YAZISIZ

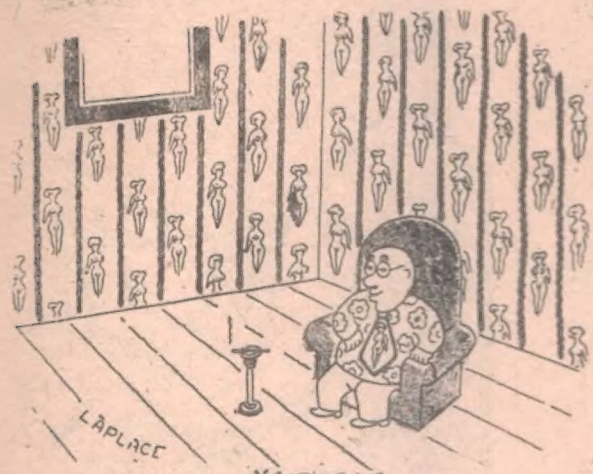

YAZISIZ

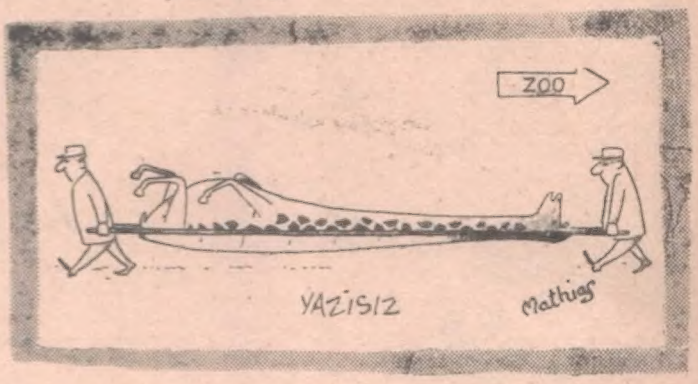

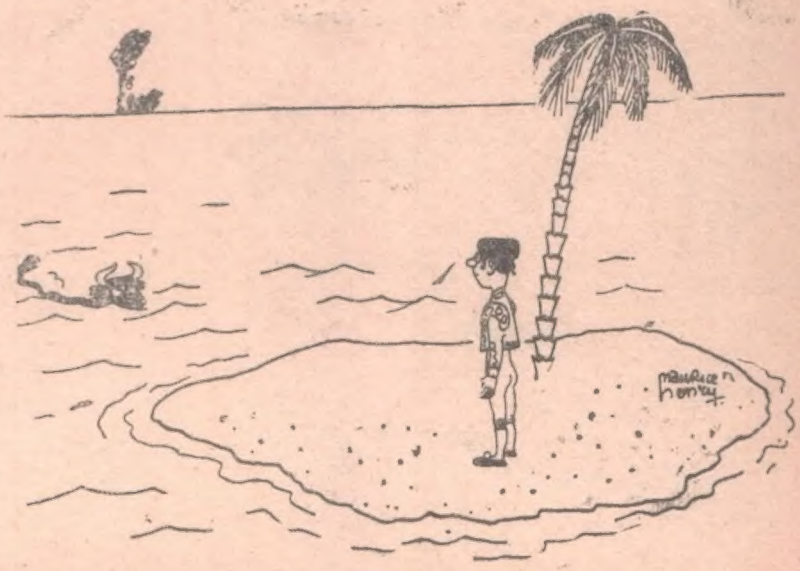

YAZISIZ

Babil Kulesi

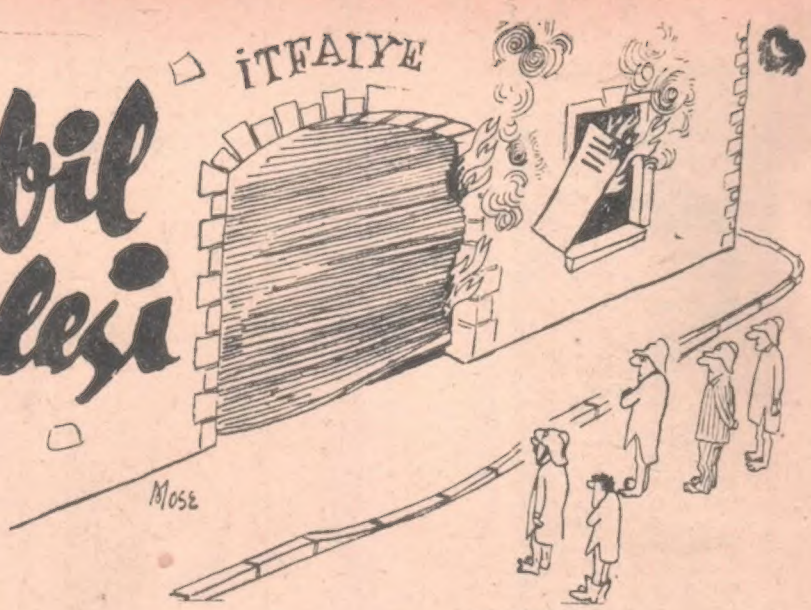

YAZISIZ

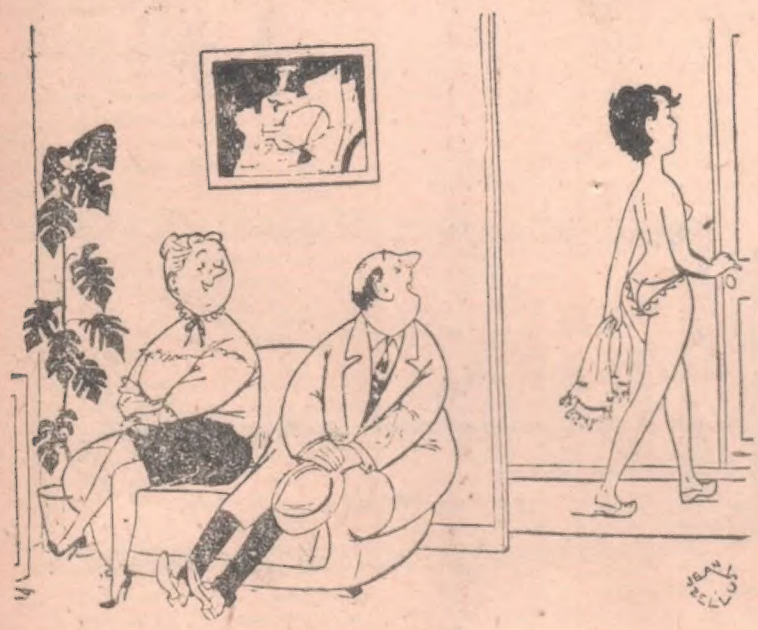

—CLEMENT'İNİ GÖRMEYİN, ÖYLE DEĞİŞTİ Kİ... ADETA GENÇ BİR KADIN OLDU

— BİR GÖZ DOKTORUNA MÜRACAAT EDECEKSİNİZ HAMFENDİ.

—MÜSEFFEF OLDUM..

YAZISIZ

BATIDAN SEÇME FIKRALAR

İş ve işçi bulma Kurumundan...

Kadın memur pek genç breton kızını sorguya çeker, kızcağız henüz pek taze, pek toy ve pek safçadır:

— Hizmete girdin mi hiç, kızım?

Genç kız kıpkırmızı kesilerek şu cevabı verir:

— Ah! Hayır, hanımefendi, henüz bâkireyim ben!

ORMAN

Gertrude M... Ardennelardaki çiftlik ve arazisini yeni dostlarına gösteriyordu.

Kahveleri içtikten sonra oturmuş çene çalmağa başlamışlardı. Yeni dostlar daha fazla malûmat almak hevesine kapıldılar:

— Ne güzel yerler buralar! Şu manzaraları Pariste görmek imkânı var mı? Şu çiftliğin dört yanını çevreleyen ormanın hepsi size mi aittir?

Gertrude M... Şu cevabı verdi:

— Orman mı dediniz? Tamamiyle bize aittir, onu ben çeyiz olarak kocama getirdim...

RAHİBİN İKİ YÜZÜ

Hikâye Londrada geçer. Noel şenlikleri bütün hızıyle devam etmektedir. kiliseler tıklım tıklım dini bütünlerle dolup boşalır.

Bir protestan kilisesinden çıkan bir papaz hızlı hızlı yürümektedir. Gece çabucak bastırmış ve dişi gece kuşları caddeleri kaplamıştır. Samuel tam köşeyi dönerken iki tane piliçle göğüs göğüse gelir ve bu nefis parçaların karşısında:

— Yârabbim! Şeytandan koru bizi!

Diye yüksek sesle söylenir ve sonra uzaklaşan kızlara duyuracak gibi yavaşça:

— Ne çare kızlar! Bu gece de aksi gibi hiç vaktim yok!

Diye ilâve eder.

KURNAZLIK

Genç, güzel ve ufak tefek bir kadındır bayan Levek; dahası var. Kolaylığı da vardır. Onunla mercimeği fırına verenler sayısız denecek kadar çoktur. Kendisinden daha beceriksiz olan namuslu arkadaşları ona hayranlık ve gıpta ile bakmaktadırlar; içlerinden hem namuslu hem de korkak olanlar daima ondan akıl danışırlar; bunlardan biri imrenme ve özenme ile:

— Kuzum, diye sordu, nasıl oluyor da hiçbir vakit kocanız sizi âşıkınızla yakalıyamıyor?

Bayan Levek bu soru karşısında gülmekten kırıldı:

— Aklınıza şaşayım sizin, dedi, kocam tarafından yakalanmak ha?' Hayır, benim için hiçbir yakalanmak tehlikesi yoktur! Baktım ki, kocam ufaktan ufaktan şüphelenir gibi oluyor, hemen eskisini bir yenisiyle değiştiririm olur biter, nasıl anladınız mı, şimdi?

BOŞBOGAZLIK MERAKI

Gaston onyedi yaşındadır. Çok çalışkandır, Bakalorya imtihanlarını da mükemmel olarak vermiştir. Şimdi hukuk fakültesinin birinci sınıfına devam etmektedir. Dershanede kendinden daha yaşlı birkaç arkadaş edinmiştir ki, bunlar durmaksızın metreslerinden, sık sık boşanıp evlenen kadınlardan bahsetmektedirler ve bu kadın ne hovardalık âlemini de en tatlı bir yaşayış örneği olarak tasvir etmektedirler.

Gaston ise bu genç hovardaların karşısında kendini pek zavallı bulmakta ve küçüldükçe küçülmektedir.

Ah! şu dersler olmayıp da biraz başı dinç olsaydı, onların maceralarını nasıl solda sıfır bırakırdı ama ne çare ki, kazın ayağı öyle değildi; halbuki şimdiye kadar hiç olmazsa iki üç alâkası olabilirdi.

İlk fırsatta o da arkadaşlarını taklide karar verdi. Düşündü, taşındı en sonra bir ümit aydınlığına takıldı kaldı. Annesinin arkadaşlarından Baron T... adında genç, güzel ve iştahlı bir kadın vardı. Eskiden ona aldırış bile etmezdi. İşte ilk aşk denemesini bu kadın üzerinde yapmağa karar vermişti.

İki hafta sonra safdilce fakat sıkı bir takip neticesinde Gaston salt bu iş için tutulmuş bir garsonyede onunla sevişmek imkânını buldu. Güzel çul pek fazla üzmedi Gastonu; uzun uzadıya öpüşüp sevistiler. Gaston, bu aşktan usanç getirerek kayıtsız ellerle sevgilisini okşuyordu. Birden bir kol saatine bakarak mihaniki bir hareketle yerinden fırladı. Çabucak giyinip toparlandı, ama bu arada zavallı kurbanından ufak bir özür dilemeyi bile akıl etmiş değildi.

Geniç kadın:

— Ayol, nereye koşuyorsun böyle? Diye sordu, hani sen bana akşama kadar vaktim var dememiş miydin?

Gaston gülmeğe başladı, genç kadına döndü, yüzünden neşe saçılıyordu:

— Kafadarlarım beni bekliyor, dedi, bugünkü maceramı dinlemek için şimdi siitleri iple çekiyordur onlar...

AYNI DÜŞÜNCE

Kırda.

Hava sıcak. Her ikisi de yanyana bir çalının gölgesinde serile serpile uzanmışlar. Genç kadın terden kurtulmak için büsbütün dekolte bir hâle gelmiş. Genç adam da caketiyle yeleğini çıkarıp bir kenara atıvermiş. Manzara güzeldir, insan şiir yazıp, felsefe yapabilir; her ikisi de uzun zaman konuşmuyorlar, en sonra kadın dayanamayıp soruyor:

— Ne düşünüyorsun böyle, nonoş?

— Senin düşündüğünü!

— Öyleyse aptalın birisin sen!

DİL ÖGRETMENLERİ

Bir gezinti yerinde pek toy ve pek genç bir Amerikalı delikanlı oldukça kaşarlanmış iki kadına hayranlıkla bakmak tadır. Onlarla tanışmağa can atıyor, fakat ne çare ki, pek az fransızca bilmektedir, gülünç olmaktan korkuyor. Fakat iki kadın cin gibi onun heyecanını farketmişlerdir; gülümsiyerek ona yaklaşırlar. Amerikalı delikanlı kekeliyerek:

— Excuse me, Amerikalı ben... Not Much konuşmak fransızca!

der. kadınlar onu derhal makasa alırlar:

— Zarar yok cicim! Biz sana lisanın bütün inceliklerini az zamanda öğretiriz, hiç merak etme!

SAYI 49 — 75 KURUŞ

dolmuş

— KIZIM, VER DE KAHVALTIYI BEYE BEN GÖTÜREYİM, ONA BİR SÜRPRİZ OLSUN